

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆ

1-ին էջից

Բայց Սուրեն Ջուլեան կ'աղաղակուրդով ասեմ, որ մենք մտածում ենք եւրոպայում հայերին որ կարգավիճակի մասին... ղեկ է ետնադրում նրա համար հայերին սովորելու դասընթացը ստեղծելը: «Այդ հարցում մենք բավականին հեռու ենք, դրա մասին է վկայում Մելգոնեան վարժարանի օրինակը: Մեր հասարակությունը անոթային ղեկ է իմանայ, թե այս հարցի նկատմամբ ի՞նչ վերաբերում ունեն Կիրոսի ղեկավարներն ու հասարակության անդամները, որոնք ունենում են բոլոր դասավարտողներին, զիստ ինչ է կատարում ներկայ ղեկավարը»:

Հայերենը որդու ասանական լեզու, Հայաստանը գառ, յիշած են առայժմ Հունգարիան եւ Կիրոսը: Հունգարիան հայերենը յի-

րութիւններ հեռու, բրորդ կարգի լեզուներու բարձր դաստիարակ, որոնք մկասմամբ ղեկավարները որեւէ դաստիարակներ չունեն, մինչդեռ երբ հայերենը դառնայ երկրորդ ասանական լեզու, ղեկավարները լուրջ դաստիարակներ կը զգան ուսուցիչներու, դասագիրքերու դաստիարակներու, քարտեզներու մասնակցող ղեկավարներու, Հունգարիոյ եւ Կիրոսի ներկայացուցիչներու օրինակին, քանզի ի նոյն հայերենի ասանական լեզուի վրայ հասարակութիւնը շատ արագ կ'ազդարարուի: Այս կրնայ դաստիարակ միայն, եթէ Մելգոնեան կրթական Հաստատութիւնը բարձրակարգ գոյատեւել ըստ առաջնորդող կրթական հաստատութիւն, ինչպէս կը յայտարարեն

ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ Ծրագիր-կամոնագիրը չի նախատեսուր միութիւնը վերանայ ինքնակազմակերպութիւնը: Այսօրուան ղեկավարները 79րդ ընդհանուր ժողովին, զուտարած 16 Նոյեմբեր 1996ին Փաստադիւմ, Լուս Անգլիէն, «Ալեք Մանուկեան» կեդրոնին մէջ, յանկարծ զանազան երջանակներ հոն հաւաքուած անդամներու առջեւ ներկայացուցին: Վարչութեան ընտրութեան եղանակի փոփոխութեան հարցը:

Նախադէպ Ծրագիր-կամոնագիրը անդամներուն իրաւունք կուտար ընտրել Կեդրոնական վարչութեան անդամները: Այս ժողովին, յանկարծ, անդամներ միջոցառեցին մեր կրթական անկախութիւնը, եթէ կամ այդպիսիներ: Անոնք զիստ ասանական լեզու, մենք համարում ենք կ'ընենք ու կը մնան լուր զլատող իրենց երջանակներով: Ցաւալի է մանաւանդ այն երջանակներու դաստիարակները, որոնք «գիտակցի, խելացի» ձանձուղուած ղեկավարներ կը մնան լուր, չեն տեսներ Միութեան հեռագիծը: Բայց ինչու է այդ կերպ իրենք ալ մասնակցի եղած կըլլան Միութեան կործանման, երբ մանաւանդ նիւթակերպ անկախութիւն ալ ունին: Երբ կարգ իրենց ալ գայ, զանազան միջոցներով կը զանազան ճանապարհով կ'ազդարարուին: Որքան է մեր դժբախտութիւնը, որ հայ դպրոցին ղեկավարներու ղեկավարները իրենց նոյնատիպ կարգի ընտրութեան համար անհարգութիւններու հանդիմանում, անհարգութիւններու մէջ կը յայտարարեն «convention-ի կերպով լաւ ժամանակ ունենալու համար»:

Անուշտ, երբ յանկարծակի ներկայանան կ'առաջարկուի Կեդրոնական վարչութեան անդամներու ընտրութեան նոր եղանակ մը, ներկայներէն շատ չեն իսկ անդրադարձան, թէ ի՞նչ կ'առաջարկուի, իսկ ուրիշներ չեն իսկ հասկնար, թէ ի՞նչ է առաջարկուածը:

Ու հաւաքեալ շատ զարմացուած ձայնով ղեկավարները ձեռք կը բարձրացնեն ու կ'անձնաւորուանայ կասկածաբար: Կորուսելու Կեդրոնական վարչութեան անդամներու ընտրութիւնը ձգել Կեդրոնական վարչութեան: Այսինքն Միութիւնը կը վերանայ «Հիմնադրամ», անդամներուն ընտրութիւնը ձգելով անհարգութիւններու հանդիմանում: Այս դաստիարակը, ընտրութիւնը ղեկավարին հեռու, կամ այլապէս դուրս կը նետուին եւ նոր լուսակերպով կուտան գրեթէ ինքնակազմակերպութիւններու տեսքով:

սեղան ալ միջազգային օրէնքին, ինչու վախճան նախատեսելի հակազդեցութեան է հարգելու, անակնկալի բերելով անդամակցութիւնը, որոշում առնել տուաւ աղօթքի կերպով: Հաւանաբար անհարձեօս ղեկավարն ղեկավար մըն ալ բանալ Կեդրոնական վարչութեան այս ընթացիկը դէմ, ուղղելու համար այս ահաւոր ու վնասակար սխալը:

Դժբախտաբար ցաւալի է նաեւ, որ քանի մը բացառութեամբ ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ երջանակները այս բոլոր հարցերուն շուրջ կը մնան լուր, չեն յայտնուր իրենց տեսակէտը, դժգոհութիւնը կամ համաձայնութիւնը, եթէ կամ այդպիսիներ: Անոնք զիստ ասանական լեզու, մենք համարում ենք կ'ընենք ու կը մնան լուր զլատող իրենց երջանակներով: Ցաւալի է մանաւանդ այն երջանակներու դաստիարակները, որոնք «գիտակցի, խելացի» ձանձուղուած ղեկավարներ կը մնան լուր, չեն տեսներ Միութեան հեռագիծը: Բայց ինչու է այդ կերպ իրենք ալ մասնակցի եղած կըլլան Միութեան կործանման, երբ մանաւանդ նիւթակերպ անկախութիւն ալ ունին: Երբ կարգ իրենց ալ գայ, զանազան միջոցներով կը զանազան ճանապարհով կ'ազդարարուին: Որքան է մեր դժբախտութիւնը, որ հայ դպրոցին ղեկավարները իրենց նոյնատիպ կարգի ընտրութեան համար անհարգութիւններու հանդիմանում, անհարգութիւններու մէջ կը յայտարարեն «convention-ի կերպով լաւ ժամանակ ունենալու համար»:

Անուշտ, երբ յանկարծակի ներկայանան կ'առաջարկուի Կեդրոնական վարչութեան անդամներու ընտրութեան նոր եղանակ մը, ներկայներէն շատ չեն իսկ անդրադարձան, թէ ի՞նչ կ'առաջարկուի, իսկ ուրիշներ չեն իսկ հասկնար, թէ ի՞նչ է առաջարկուածը:

Ու հաւաքեալ շատ զարմացուած ձայնով ղեկավարները ձեռք կը բարձրացնեն ու կ'անձնաւորուանայ կասկածաբար: Կորուսելու Կեդրոնական վարչութեան անդամներու ընտրութիւնը ձգել Կեդրոնական վարչութեան: Այսինքն Միութիւնը կը վերանայ «Հիմնադրամ», անդամներուն ընտրութիւնը ձգելով անհարգութիւններու հանդիմանում: Այս դաստիարակը, ընտրութիւնը ղեկավարին հեռու, կամ այլապէս դուրս կը նետուին եւ նոր լուսակերպով կուտան գրեթէ ինքնակազմակերպութիւններու տեսքով:

միշտ ծառայել: Ինչու չեն արտադրուր «Հիմնադրամ» անդամները: Մեր եւ Միութեան թափանցիկութեան մասին բարբառողները: Ինչու միջոցով ինքնա «հիմնադիրներ» կ'անուանուր մանաւանդութեամբ հաշուետուութիւն մը չեն կատարուցին: Ինչու մասնատարաբար չստիւն Մելգոնեանի հաշուետուութիւնը: Ի՞նչ կայ դաստիարակ այդ հաշիւներուն մէջ:

Տակաւին դպրոցական եկամուտները բարելոյվ իրենց յանձնարարներուն վրայ, կ'ուղեցնեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ժողովուրդին համար յայտնի չէ, թէ ո՞ր դպրոցին որքան բացը կը գոցել «Հիմնադրամը»: Միւրոնք կը յայտարարեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ինչու չեն ճշդեր՝ որքան է դպրոցներուն մուտքը այդ ուղեցումը:

Սակայն ղեկավարները իրենց յանձնարարներուն վրայ, կ'ուղեցնեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ժողովուրդին համար յայտնի չէ, թէ ո՞ր դպրոցին որքան բացը կը գոցել «Հիմնադրամը»: Միւրոնք կը յայտարարեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ինչու չեն ճշդեր՝ որքան է դպրոցներուն մուտքը այդ ուղեցումը:

Եւ անմտաբար որեւէ փափագ, փառասիրութիւն կամ ֆիզիկական կարելիութիւն չունեն գործնական վերադարձի ի նոյն ստատուսով: Այս վարչութեան գոյատեւումը: Չիստ դաստիարակներ կը մտադրուր ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ այսօրուան կազմակերպութեան ու կազմակերպութեան փոփոխութիւնը, ինչպէս եւ Մելգոնեանի գոյատեւումին անձնակազմի կարեւորութիւնը: Իմ ցաւը անոր համար է, որ ես ու ինձի մէջ բազմաթիւներ 60 տարեկան բարձրակարգ աստիճանով ղեկավարներու համար, երբ ան դարձած եւ Սփիւռքի անմտաբար ու անմտաբար կազմակերպութիւնը, այսօր կը յայտնուր, չեն կրնար լուր ղեկավարն այս լուր մտադրուր եւ չփոստել ղեկավարներուն:

ՄԵԼԳՈՆԵԱՆ ԿՐԹԱԿԱՆ ԿԱՍՏԱՏՈՒԹՅԱՆ ՎԻՍԿՈՒՄԷՆ յԱՌԱՋԱԳՈՂ ԱԳՂԱՅԻՆ ԱՊԷՏՐ ԱՆՔԱԳՂԱՅԻՆ ԵՐՋԱՆԱԿՆԵՐՈՒ ՄՕՏ

ած է որդու ազգային փոխմանութեան լեզու, որուն զարգացման համար ղեկավարները ստիւն է ղեկավարութիւններ ստեղծելը:

Կիրոսը հայերենը նստ է որդու ասանական լեզու, ստանձնելով անոր ղեկավարութիւնը: Ներկայ Կիրոսը արտադրուր «Հիմնադիր» անդամները այն ահաւոր վնասը, որ կը ստատուր հայ ժողովուրդին միջազգային մակարդակին մարզին մէջ: Կը զգան այն ահաւոր բարոյական անկումը, որուն ղեկին ենթարկուի հայ ժողովուրդին մակարդակին հարստութիւնը, զոր դարձուր ընթացիկն հայ միջոցառումն ու նուազ է ժողովուրդներու հարուստ արտադրութեան:

Դժբախտաբար մինչեւ այսօր «Հիմնադրամ» անդամներուն ցուցաբերած վերաբերումը ի դիմաց անէն կողմէ ու անէն անկիւնէ բարձրացող արեւելի ճիշդութիւն ու ղողոթներուն, մեզ կը սարստացնեն համարումը, որ անոնք չեն կրնար վերաբերութեան ենթարկել իրենց անձնակազմին որոշումը: Եւ այս զիստ կը ստիւն վերադարձուր ինքն օրերու ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ Կեդրոնական վարչութեան: Վարչութեան անդամներու ընտրութիւնը ձգել Կեդրոնական վարչութեան: Այսինքն Միութիւնը կը վերանայ «Հիմնադրամ», անդամներուն ընտրութիւնը ձգելով անհարգութիւններու հանդիմանում: Այս դաստիարակը, ընտրութիւնը ղեկավարին հեռու, կամ այլապէս դուրս կը նետուին եւ նոր լուսակերպով կուտան գրեթէ ինքնակազմակերպութիւններու տեսքով:

Հայաստանի եւ Կիրոսի երկու լեզուներու ղեկավարները ստիւն է ղեկավարութիւններ ստեղծելը:

Այսօր լուրջ, զեպակի ու յսակ նախազգուցումները վերջ, կը զգան արեւելի ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ «Հիմնադրամ» անդամները այն ահաւոր վնասը, որ կը ստատուր հայ ժողովուրդին միջազգային մակարդակին մարզին մէջ: Կը զգան այն ահաւոր բարոյական անկումը, որուն ղեկին ենթարկուի հայ ժողովուրդին մակարդակին հարստութիւնը, զոր դարձուր ընթացիկն հայ միջոցառումն ու նուազ է ժողովուրդներու հարուստ արտադրութեան:

Դժբախտաբար մինչեւ այսօր «Հիմնադրամ» անդամներուն ցուցաբերած վերաբերումը ի դիմաց անէն կողմէ ու անէն անկիւնէ բարձրացող արեւելի ճիշդութիւն ու ղողոթներուն, մեզ կը սարստացնեն համարումը, որ անոնք չեն կրնար վերաբերութեան ենթարկել իրենց անձնակազմին որոշումը: Եւ այս զիստ կը ստիւն վերադարձուր ինքն օրերու ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ Կեդրոնական վարչութեան: Վարչութեան անդամներու ընտրութիւնը ձգել Կեդրոնական վարչութեան: Այսինքն Միութիւնը կը վերանայ «Հիմնադրամ», անդամներուն ընտրութիւնը ձգելով անհարգութիւններու հանդիմանում: Այս դաստիարակը, ընտրութիւնը ղեկավարին հեռու, կամ այլապէս դուրս կը նետուին եւ նոր լուսակերպով կուտան գրեթէ ինքնակազմակերպութիւններու տեսքով:

Ինչու չեն արտադրուր «Հիմնադրամ» անդամները: Մեր եւ Միութեան թափանցիկութեան մասին բարբառողները: Ինչու միջոցով ինքնա «հիմնադիրներ» կ'անուանուր մանաւանդութեամբ հաշուետուութիւն մը չեն կատարուցին: Ինչու մասնատարաբար չստիւն Մելգոնեանի հաշուետուութիւնը: Ի՞նչ կայ դաստիարակ այդ հաշիւներուն մէջ:

Տակաւին դպրոցական եկամուտները բարելոյվ իրենց յանձնարարներուն վրայ, կ'ուղեցնեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ժողովուրդին համար յայտնի չէ, թէ ո՞ր դպրոցին որքան բացը կը գոցել «Հիմնադրամը»: Միւրոնք կը յայտարարեն Միութեան մակարդակին յանձնարարները: Ինչու չեն ճշդեր՝ որքան է դպրոցներուն մուտքը այդ ուղեցումը:

Եւ անմտաբար որեւէ փափագ, փառասիրութիւն կամ ֆիզիկական կարելիութիւն չունեն գործնական վերադարձի ի նոյն ստատուսով: Այս վարչութեան գոյատեւումը: Չիստ դաստիարակներ կը մտադրուր ՀԱՐԱՆՈՒԹՅԱՆ այսօրուան կազմակերպութեան ու կազմակերպութեան փոփոխութիւնը, ինչպէս եւ Մելգոնեանի գոյատեւումին անձնակազմի կարեւորութիւնը: Իմ ցաւը անոր համար է, որ ես ու ինձի մէջ բազմաթիւներ 60 տարեկան բարձրակարգ աստիճանով ղեկավարներու համար, երբ ան դարձած եւ Սփիւռքի անմտաբար ու անմտաբար կազմակերպութիւնը, այսօր կը յայտնուր, չեն կրնար լուր ղեկավարն այս լուր մտադրուր եւ չփոստել ղեկավարներուն:

ԱԶԳՆԵՐՈՒԹ

Հին հասարակություն

Միջին վարդես, ինչպես կը գնահատես հայ նկարչության ճեղքը:

Հայերը զարգացել են իրենց ակադեմիական արվեստը: Մեր արվեստը, սակայն, 600 տարի կտրուկ էր արտաքին: Ուրեմն 20-րդ դարով նոր վերածնունդը մեզ ստեղծեցավ: Մեր արվեստը մեր ակադեմիական արվեստից է: Մեր արվեստը մեր ակադեմիական արվեստից է: Մեր արվեստը մեր ակադեմիական արվեստից է:

Ըստ թե միջին հիմա արևասահմանի հայ նկարչները միջին լուրջ լարաբերում են չե ստեղծում, որովհետև ժամանակ չունենում: Մինչև որ ցուցանակային ինչպիսիք գեներ, ժամանակ առաջ: Օտարներ անկի գնահատած են մեր հայ նկարչները, և մեր հայերը, եւ այդ օտարները մեր հայ նկարչներին մեծապես կ'օգտակի: Այդ օտարները իրենց ուզածին ուզեցին կը բարձրացնեն կամ կը նուազեցնեն:

Իմ նյութակն եղած է, որ հայերը գնահատեն հայ արվեստագետները, եւ հայերը ունին կարողությունը առաջ: Թող մտնեն ու լսեն ընդհանրապես...:

Կրճատ ըսել, թե, օրինակ, Նիւ Եորկի իմ այս ցուցահանդեսով Կարո եւ Զննարի 3 արվեստագետներն ու դուրս էր եկել, այդ բանը ըրի ինձի համար: Դուր եղավ որ արվեստագետք բերի հոս, ցուցահանդես կազմակերպեցի ու մեկնություն շարունակեցի: Չիս բերելով ու ծանոթացնելով Նիւ Եորկի ու Նիւ Ջորջիայի հայրենիքային ցուցահանդեսը, որ Լիբանանի մեջ հայ արվեստագետ մը կայ, որ եղած է արվեստի ուսուցիչ եւ նկարիչ, նախ և հետո, հայ նկարիչներու սերունդը մշակույթը իր արվեստը:

Ունեցար առաջին ցուցահանդեսը Նիւ Եորկի մեջ: Ինչ են տպավորությունները:

Տպավորություններ շատ լաւ են: Առաջին՝ հանդիմանքային մասին լիբանանահայ առաջին իմ աշակերտներու եւ անոնցով շատ արագութեամբ ընթացող մը մեջ ըլլալու համոզող ունեցայ: Երկրորդ, տեսալ թե Թեքեան Մեակ Սիւրբիանը հսկայ ուժ մը ունի, այս ցուցահանդեսին բերելով ահազին մարդ ու զնորներ: Վերջը՝ անուշ կար մը հաստատեցաւ: Ամերիկայի ու Լիբանանի միջեւ: Գոս ըսեմ, թե միմիայն արվեստ է, որ կրնայ այդ կողմը միասին ժողովուրդներու միջեւ:

12 տարիներ ի վեր դաստիարակման մեջ է Լիբանանը ու դուրս մնացի հին: Զու աշակերտներէ բացառելով Գարիբ եւ Նիւ Եորկի հաստատութեան: Ինչն է դաստիարակող, որ քեզ այդ երկրին կը դաստիարակուի: 30-րդ լատիներեան, հաստատութեան Լիբանանի նկատմամբ, սերը՝ ժողովուրդի՝ հայ թե արաբ:

Ես բնատուրօրէն մը ունիմ: Գաղտնի մըն է, ինչի բացատրեմ: Եթե մէկ ինձի մզակ բարի մը ընե ու եթե ես տեսնալուսիկով չվերադարձնեմ, չեմ հանգստանալ: Ես Լիբանանի հողին վրայ աղբեցայ, հացը կերայ, ջուրը խմեցի, ամուսնացայ, ընտանիք կազմեցի, զաւակ բերի եւ ամուսն առի: Գիտնալուսիկով Լիբանանը, բայց ես չեմ կրնար ձգել այդ հիւանդը: Կռնակ դարձնելով փախչիլ չեմ կրնար:

Ուրեմն երբ դաստիարակող սկսաւ, եւ ծեղկու-ոսկու անկի Լիբանանին կարողացայ, լաւ գիտնալով, որ ռուսներ կը մայրեն, մահեր կրճատ ըլլալ եւ ընտանիստ անապատով կրնայ ըլլալ: Ես իսկապէս ալ դաստիարակեցի մեծանուններ: Անկարելի է նկարագրել տեսանքներ: Ու կամայականաց վարժուելով այդ աշատ կեանքին, սկսայ անկի նկարել ու ստեղծագործել: Որովհետեւ դաստիարակող արվեստագետներ կ'արթնան, անկի մարդկային կը դարձնեն: Ինչպէս որ վարդես թղթա-

ՅԱԿՈՒՆ ԿԱՐԳԻՎԱՅԵԼ

ԳԵՂԱՆԿԱՐԻՉ ՓՈՒԼ ԿԻՐԱԿՈՍԵԱՆԻ ՇԵՏ

Տասնութ տարիներ առաջ էր, երբ ԹՄՄ-ի Նիւ Եորկի մասնաճիւղին հրատեղեց մեր քաղաքը այցելութեան եւ կամ քերական հանրաժանութեան գեղանկարիչ Փուլ Կիրակոսեանը իր ամբողջ ընտանիքով: Ան եղած էր արևեստի ուսուցիչը Քերտի Յովակիմեան-Մանուկեան վարժարանին: Անկի ինք էր որ կը նկարէր գրաստիպակին վրայ, իսկ մենք ուսանողներս: Կը գծէր մեր դէմքերը մանաւանդ: Կը գծէր կենդանիներ ու երբեմն ալ՝ տարրիմակ նկարներ, որոնց մայրերը չէին հասկնար, թէ մեր ուսուցիչը ինչ կ'ուզէր ըսել:...

Մարտ 27-29, 1987-ին Նիւ Եորկի Առաջնորդարանի սրահին մեջ ունեցանք բացուող նկարիչ Փուլ Կիրակոսեանի վերջին գործերու: Այս առթիւ ան դաստիարակող էր մենք իր գործերուն ծաղկաբեր մէկ գեղատեսիլ հրատարակութիւնը: Ցուցահանդեսը արձանագրեց որքան նիւթական, սոյնինքն բարոյական բացառիկ յաջողութիւն:

Այդ օրերուն սակայն կը շարունակուէր Լիբանանի քաղաքացիական պատերազմը ու մեր հաստատութիւնները կը մնային նիւթական անձուկ վիճակի մը մեջ, որոնց կարգին Քերտի Կահան Թեքեան վարժարանը: ԹՄՄ Հիմնադիրներու Մարմինի անդամ ու ինձի բարեկամ ուր. Կարո Յարութեան խնդրած էր որ Նիւ Եորկի մեր մասնաճիւղը կազմակերպէր ցուցահանդես մը վարդեսին գործերով ու նիւթական հաստատող ամբողջութեամբ տրամադրուէր Թեքեան վարժարանին: Անուշ կարելի չէր մեծել մեծ առաջարկ մը:

Կը մնար Փուլ Կիրակոսեան ընտանիքին համար աղաչանքով մէկ ամուսնու կեցութեան վայր, այլապէս նիւթական եկամուտէն մեծագումար բաժին մը ստիպուած լիւրջ ըլլալով ծախսելով լուսնակներու հաշտում:

Ու գիտնալով հիւրասիրելու այդ դասին եւ արժանացայ ու Զորինի ճան յարկաբաժիններէն մէկը յատկացուցաւ իրենց: Վայելեցին ուսուցչի ու մանուկան ժամանակակից սփիւռեալ գեղանկարչութեան վաւերական վարդեսի՝ Փուլի բարեկամութիւնը ու մեծութիւնը: Փուլ այսօր անուշ որ կը դատուի Գաղտնի թե ժամանակի սերունդի մեծերու կարգին:

Սաղիմահայ ծնունդ ու ֆալցիտ էր ան իր լեզուն հին երեսնամեկներու բարբառն էր, զոր յետագային կրցած էր մարել ու մեր խօսակցական լեզուն մօտիկ վիճակի մը հասցնել: Սակայն, արվեստագետ իր դիմեման նկարագրի գիտնալով, այդ ամբողջ մէկ ամիսը, մեր տունը դարձուցած էր իրաւ արվեստանոցի ու արվեստի կենդանի մը: Մէկ կողմէ կը նկարէր, միւս կողմէ կ'ընդունէր հիւրեր ու նախկին աշակերտներն ու իր արվեստի երկրպագուները:

Ամուսնական օրեր էին:

Խնդրած էի ունենալ մամուլին համար իր հետ տեսակցութիւն մը, դաստիարակած էր, թէ իր հայրերը անհասկանալի լիւրջ ընթացողին համար: Խոստացած էի զայն կոկել, բարելաւել: Ե՛, տարիներ անցան այդ թուականն ի վեր:

Անցեալ ամիս առեւտրական գործով ստիպուած էի Փափասան մեկնել: Երկիր մը՝ ուր հայ չկայ: Վերցուցի հետս Փուլի հետ 18 տարի առաջ ունեցած հարցազրոյցի ձայնագրը, գիտնալով թէ երկրները լիւրջ ըլլալի ազատ եւ առանձին: Եւ ահա տարիներու հեռախոսքէն մը ամբողջ անցեալ մը սկսաւ տղանցել, երկիր մեր ազգային ցարկով ու հարցերով:

Փուլ եղաւ Քերտի մեջ երեսասարդ շատ մը արվեստագետ նկարիչներու համար ուսուցիչ իր ամբողջական իմաստով: Աստուր, Նորիկեան, ժամկույզեան, Շաշոյ - ինչպէս Փուլի արվեստէն՝ նուիրուցան գեղանկարչութեան եւ այսօր դարձած են մէկական կարեւոր անուններ հայ թե օտար արվեստի աշխարհներէն մեր:

Կից մը վստահաւոր տեղեր կը մտնէ, ես ալ այդպէս՝ այս վստահութեամբ մտնայ: Գոնկէ է որ իմ անունն ալ անկի տարածուցաւ արաբական աշխարհին մեջ: Եւ անուշ կը ցուցանի չափ ցուցահանդեսներ կազմակերպեցի Լիբանանի խաղաղութեան ի նպաստ: Օրինակ՝ բախումներու ընթացքին վերադառնանք ու ի նպաստ: Անուշ եւ հարուս մարդ չեմ, սակայն իմ նկարներով է որ բերի մասնակցութիւն Լիբանանի ժողովուրդին օգնելու գործին: Այս ցուցահանդեսներով բաւական նիւթական աղաչանքով եւ կարօտեալներուն օգնելով:

Այս բոլոր ցուցահանդեսները երկու նյութակն կը ծառայեն, մէկը՝ նիւթական օգնութիւն կարօտեալներուն եւ երկրորդ՝ ցոյց տալ աշխարհին, որ սակայն լիբանանցիներն ու հայը այդ երկրին մեջ կ'աղաչան ու կը ստեղծագործեն: Վերջապէս... Լիբանանի հողը սիրեցի:

Երկրորդ իմ գործերս սկսան արաբական աշխարհի մեջ տարածուիլ այսպէս՝ Զուլայի, Ամմանի, Դամասկոսի, Ալեքսանդրիայի, Մարաքիի, Եգիպտոսի, Իսրայէլի կազմակերպեցի գործերու ցուցահանդեսները եւ գնեցին գործերս: Եւ ես այդ նիւթական հաստատութիւններու Լիբանան:

Ուրեմն ինձի համար առաջին հարցը կը մնայ այն, որ ես չեմ կրնար հիւանդը ձգել իր երեսին ու հեռանալ: Եթե ես իսկական մարդ եմ, ուրեմն՝ իսկական նկարիչ եմ: Ժամանակն ալ արդէն ցոյց տուի իմ, թէ իսկական նկարիչ եմ...:

Լաւ, այն հողը մը երեսասարդ հայ նկարիչները Լիբանանէն հեռանալով կ'անցնին Ֆրանսա եւ այլուր, արդեօք անոնք կրնան ինչպէս մեծ համայնակային զգացումներ ունենալ:

Դժուար հարց է: Կրճատ ըսել, թէ արվեստի աշխարհի մեջ նկարչութիւնն ու երեսասարդը մտնողով եղած են, մենաճանաչի վերածուած են: Եթե այդ երեսասարդները իրենց անունները չփոխեն, եթե չօտարանան, դժուար թէ յաջողին:

Փարիզի մեջ ստեղծագործող աշակերտներս մէկը կը գրէր, թէ համարականութիւն չունի ըսելու, թէ հայ է եւ լիբանանցի ծնունդով: Բոլոր իմ նկարիչ աշակերտներս այս դժուարութեան առջեւ կը գնուին: Այդ վայրէջ եւ բար-

դոյթը կայ իրենց բոլորին մեջ: Կարծիք փոխակերպեցանք եւ արվեստը երկրային մէջ եւ մարդ գեղանկարչութիւնը ինչ տեղ ունի հոն:

Փուլ Կիրակոսեանը Թորոնտոյի մամուլի հետ հարցազրոյցի ընթացքին:

Իսկ Լիբանանի մեջ մնացած հայ նկարիչները ու ունեցած այդ սոյն զգացումները ունին:

Այո, ունին: Ոմանք սակայն ուսուցչութիւն կ'ընեն համալսարաններէն կամ Ազատեանի դէ Բո-Կ՝ Արեւի մեր: Տակալիս կու ռաջ ցուցահանդեսներ: Ըսեմ թէ այս առումով արվեստի զարգացումը Լիբանանը ու հարուստ աշխարհի ամենէն կարեւոր կենդանիներն մէկն է, մինչև այսօր, եւ միշտ ալ այդպէս լիւրջ մնայ: Լիբանանի մեջ ռուսներ կը մայրեն, ցուցաստիպներու աղաչանքներ կարճ կը ըլլան, սոյն միայն արվեստագետներ չէր կը գրէ ու կ'սալ մը կը գնէ... Գոյց չէ: Մեր տեսնուած է մեծ երեստը: Մարդ արարածը, երբ իր հայրենի հողը կը սիրէ, ամբողջամբօրէն իր աղաչանն ունի լիւրջ: Ու կը սկսի անկի սիրել իր հայրենիքը:

Սիրելի Փուլ, ֆանի մը անգամ Գաղտնի այցելեց ես ու Երուսաղէմը ունեցած հայրենի մեր արվեստագետներուն հետ: Արդեօք անոնք միջազգային մակարդակի հասնող դիրք մը ունին արվեստի աշխարհին մեջ, թէ ոչ սահմանափակուած են ազգային տեղայնական տեղափոխ մը մեջ:

Չէ, Գաղտնի գոյութեամբ է որ սփիւռել կ'աղաչան: Առաջին, մենք չեմ կրնար նկարել ու ստեղծագործել, եթէ Գաղտնի մը

Տեսնալով արվեստի մեջ մեր մտնող մէջ միայն որ կ'երազանք միջազգային դիրք գտնուի: Եթէ յաջողած է գործը, արդէն դուրս համաշխարհային նկարիչ ես: Այսինքն:

Գաղտնի արվեստի մակարդակը ինչպէս կը գնահատես:

Գաղտնի բնութիւնը ներկայացնելու արվեստին տարածեալ են մեր հայրենի նկարիչները, ինչպէս՝ Սարգսն ու Յակոբեանը: Միւս կողմէ տեսնուած, որ դարձած է դաստիարակող նկարիչներ, որոնք դարձած է ինչպէս արվեստագետ մը, որ ինքնին մեծ արժէք ունի: Իսկ Միւստը գոյնով մը մտնող ստեղծելու արվեստով, անկասկած հայրենի հարսութիւն մը կը բերէ մեր արվեստի աշխարհին համար: Դարձեալ կը կրկնեմ, մեր նկարիչները առողջ են իրենց արվեստի մակարդակով:

Ինչպէս դիմաւորեցին ինչ հայրենիքի մեջ:

Գաղտնի արվեստագետները շատ լիւրջ, եւ ոչ միայն կը սիրէ, այլեւ յարգալիք է, մանաւանդ եթէ լաւ արվեստագետ ես: Գաղտնիները միշտ կը սիրեն օգնել, առանձին չեն թողուր ինչ, միշտ կը օգնեն:

Գաղտնի ունի արվեստի աղաչան փնտրանքներ, ինչպէս Միլայելեանը, Իգիտեանը: Գոն կայ թանգարան արվեստի թէ դաստիարակող: Այս Իգիտեանը մանուկներու համար թանգարան հիմնած է: Գաղտնի մեջ մզակի տարիներ գոյն է ու գոյն, աչք ու աչք, գիտնալ ու գիտնալ ստեղծեցին:

Մենք հոս, մինչև այդ, կը ստաստենք, որ օտար մը մասին խօսիլ, բաներ մը գրէ: Ահա այդ է, որ ես չեմ համար: Մտաւ չեմ ուզէր, գործ այս է, գիտնալ գործի սկզբունքներն ալ, ուժն ալ, ինքնազատ մը անկի: Անկէ օր կ'աշխատեմ, որ գործերս բարելաւեմ, մնացեալը երկրորդական է: Չեմ ուզէր, որ փնտրանքներ իրենց ուզածին լիւրջ մեկնաբանեն զիս:

Ըսեմ, թէ Նիւ Եորկի մեջ հետս դաստիարակող մը ստորագրել ուզեցին: Անկախեանը հոս ինձի ցուցաստիպ մը տեսնուած ծանօթացուց, Ռաֆայել անունով, 50-50 օտար ու կարեւոր: Մերեցի: Ես ունիմ իմ աշխարհը, իմ գործը եւ իմ ազգը: Չեմ ուզէր նկարչական փոխակերպեալ խաղալ, որմէսի համաշխարհային դիրք գտնուած, ու մարդիկ գործածեն զիս ու արտես: Պէտք է վախճան, որմէսի համաշխարհային դիրք գտնուած եւ կամ մէկ է աւտար-ամուր ուզածը ընես, որմէսի համաշխարհային դիրք գտնուած: Այս ինչ աշխարհ է: Գաղտնի անանկ բան չկայ:

Հին հայնդիոթուն

Սկզբը՝ ել Ա

- Զեզ ոման կը ծանչնան որդես համաճարկային նկարիչ. ազգային ցանքը սեսնելով հանդերձ, խորունկ կերով կը սեսնես ընդհանրապես դարձ ժողովուրդին ցանքը: Այս զգացումները արդեօք սարու՞ սարի մեջ կը գտանան:

- Աւելի կ'ուժեղանայ, այո՛: Սկիզբէն սեսած են մարդը իմ նկարչական աւխարհին մէջ: Նկարչութիւնը զիս կը քանդէ միջեւ մարդկութեան սկիզբը: Եւ ըսեմ նաեւ, թէ զարգացուած են համապարհային արուեստի դասնութեան ուսումնասիրութիւնը: Արդիականութենէն զեղեցիկը կը փառնէ, իսկ անցեալի դասականութենէն ալ կը նսեմ անելոյ զգեղութիւններ: Եւ այսօր, արուեստ կը զարգացնէ, սակայն միջոց մարդու հետ կ'աղայ: Մարդը է, որ իր ներկայութեամբ ու կեցոնածովը կը մնայ դաստիարակ մէջ: Եթէ ուզեմ՝ կը փոխեմ երբեմն, կրնամ զերիարդացես սեսնել, արտայայտչապատես սեսնել, կամ սեսնել՝ տղատարագատես կամ դարձապէս իրարագատես: Ու այդպէս, վերջին հաւանակ, ուզես-չուզես, մարդիկ միտքի հաւանակ կ'աւելն Վրայ ներկայացուցած գործը:

- Այս վերջին ցուցահանդէսի գործերու մէջ ձեզի փոփոխութիւն մը մտնուցած էր: Կարծես նոր քաղան մը կը բոլորես: Ի՞նչն է դա՞ճանդ ահոր:

- Աւելանան է: Որովհետեւ ես ամէն ո՞ր կ'աւխարհիմ, իմնաբերաբար կը զարգանայ այդ փոփոխութիւնը: Որման աւխարհիս, ստեղծագործես, այնքան յառաջ կ'երթաս: Արդէն մէջս է, մտքիս մէջ գծուած են տղատարներ, ու այդ կ'աւելն Վրայ զգեղով ձեւ ու շարժում կ'առնէ ու մէջքով կու գայ: Ես ալ իմ մէջս կ'ուժեմ մը ունիմ. անելի զարգանալ ...: Կարեւորը միջոց աւխարհան է: Ինչպէս դարձ գործարար մը օտական ուրք ժամ կ'աւխարհի, չի յոգնիր, ես ալ աւխարհելու եւ յոգնելու եմ հասնելու համար իմ տղատար արդիւնքիմ: Եթէ այդ չընեմ, ուրեմն ես խօսի մարդ եմ, ոչ՝ գործի:

Ու որման ցաս աւխարհիմ, կը խորհիմ թէ սակայն ստեղծագործելու չեմ սկսած: Ես գիտեմ ըրածս, իմնապատես եմ, ու կարեւոր չէ, թէ համապարհային ղեմի կը դառնամ թէ ոչ: Անոնք բառեր են դարձապէս: Աւելոյ փառասիրութիւններ են միայն: Նկարիչ մը մտնուցու է դրամը, փառքը: Նկարիչի մը խնդիրը իմն իր կ'աւելն հետ ըլլալու մէջ է: Ինչի կ'ըսեն, ինչո՞ւ Ֆրանսա չես հաստատիր, ու ես կը դասաստատեմ, «որ մը Ֆրանսան իմ տունս կու գայ»: Ու այդ իրականացու, ֆրանսացիներ գործս սեսան Բէլուսի սանս մէջ,

հաննեցան եւ Բրանսան տուն ու մեծ գովազատով արտայայտուցան:

- Արուեստագէտ ըլլալու կողմն նաեւ ուսուցիչ ես դուն: Գոնէ ես քեզ որդես իմ ուսուցիչս ծանչնած եմ: Կ'ուսարանա՞ր այսօր, երբ օտար քաղաք մը կ'այցելես եւ նախկին աւակներէն շուրջ կը հաւաքուին: Ի՞նչ հոգեկան հաճոյք կը ստանաս ասկէ:

- Ես իրապէս սկիզբի տարիները ցաս չարչարուցայ, երբ դաս կու տայի: Ինչի համար դժբախտ օրեր էին անոնք: Դժուար օրեր էին, որովհետեւ նախ ես միտք սորվէի եւ սորվածս ալ յետոյ աւակներէն միտք սորվեցնէի: Մեր ազգին արուեստի մակարդակը ցա՞հ ինկած էր ու կ'ուզէր բարձրացնել զայն գոնէ նոր սերունդին մօտ: Կ'երթայի գիրք կը գնէի, կը սորվէի ու կը սորվեցնէի: ... Ու միջեւ այսօր կը սորվիմ եւ միտքս ժամանակ կը սորվեցնեմ: Անոր համար ալ ուսանողներու բանակ մը ունեցայ: Եւ անոնցմէ ծնան լաւ անուն ու մակարդակ ունեցող նկարիչներ, որոնք այսօր արուեստի մեր հրատարակը կը գրան:

Երբ դաս կու տայի իրենց, գիրքն որդես տղակ մանուկներ ու դաստիարակ չէի նկատեր, այլ որդես հասուն տղա: Այդպէս կը վարուէի իրենց հետ, զիմարով ու, այլապէս, երբ մեծնան, անոնք միտքի աւելն զիս, եթէ գիրքն իրենց դաստիարակութեան յարգանք չըլլայի: Ուսանողը քեզ կը սիրէ միայն այն ատեւ, երբ զիմար, թէ իրեն հանդէպ անկեղծ ես:

Շատ անկեղծ էի անոնց նկատմամբ, եւ անա հիմա անոր դատարար է ու կը քաղեն: Արուեստի ծառը այնքան է, որ 20-30 տարի ետ միայն դատարար կու տայ, ոչ նման բնութեան ծառերուն: Եւ անա՛ր այսօր, 30 տարիներ ետ, ուսարիութեամբ սկսած են քաղել այդ դատարարը Դանիայէն՝ Գերմանիա ու Ֆրանսայէն անա հոս՝ Նիւ Եորկ: Անապի ուսանողներ սեսայ, բոլորն ալ յարգարի վերաբերմունքով ինչի հանդէպ:

- Ձեր հարիւրաւոր աւակներէն ունէ մէջ, վստահաբար, կան արդարաւորներ: Կրնա՞նք քեզի մը անուն յիշել անոնցմէ տղակ կարծիք:

- Մարդ անմաստեր տղէ չէ ըլլալ: Ես ուզեցի բաժնել իմ ունեցածս բոլորին հետ, միտքս վայելելու համար ձեռք բերուած արդիւնքը: Դիմ ժամանակներուն արուեստագէտներ կային, որոնք կ'աւխարհէին անանց իրենց անունը յիշատակելու: Արուեստի զուլս-գործոցներ կան այսօր, որոնք հեղինակներուն անունն անգամ չեն գիտեր: Կարեւորը նոր սերունդը դաստիարակելն է:

Ուրախ եմ ու կը քաղու յայտնու յայտնու:

ունդ մը կը քաղու գոյնով ու աչքով հարստանալ: Գնմ ուզեր անուններ տալ: Կարեւորը մարդն է, որ այդ սերունդին մէջ այսօր կը ստեղծագործէ: Կ'ուզես քանի մը անուն տամ: Եթէ տամ՝ յիշատակներու միտք ներդրուիմ: Կ'ունամ 30-40 անուն քաղել: Սեզը-դրձիկը չկայ, բոլորն ալ նկարիչ են:

- Միջազգային արուեստի ո՞ր քաղան քեզ տղատար է ամէնէն ցաս:

- 20-րդ դարու արուեստը, որուն մասին խօսիլը վստահաւոր է, որովհետեւ այս դարուն մէջ կան շինողներ ու քանդողներ: Կան իրական արուեստագէտներ, որոնք կ'ուզեն քանդակել իրական արուեստը, կան նաեւ անոնք, որոնք կ'ուզեն քանդակ գեղեցիկը:

Երէկ Նիւ Եորկ ժամանակակից արուեստի բանագարան այցելեցի: Մէկը գեղեցիկ քաղու կը քաղու է ու կը ներկայացնէ որդես քանդակագործութեան արուեստ: Մեղի՜ Միլեյանցեղոյին, որ գիշեր-գիշեր աւխարհելով այդ քաղու փայլեցուցած ու ձեւատար է: Միտքս այս մէկը, փողոցն ար մը բերելով քանդակագարան դրած է ...: Այս ի՞նչ ծիծաղելի երեւոյթ է, ան ալ Նիւ Եորկի տես մեծ քաղաքի մը քանդակագործները: Ասիկա մարդը վրայ խնդալ է դարձապէս: Այդ մարդը քանդակագործու սերունդին կը դաստիարակէ: Անկա վաճառքով քանդակ մըն է:

Ուրիշ մը երկաթի կտոր մը բերած է, ուրիշ մը դաս մը ներկած է ... Որո՞նք վրայ կը խնդան այդ մարդիկը: Միջեւ երբ մարդը վրայ կրնան խնդալ:

Դժբախտութեամբ այն է, որ մէկ գոյնով ներկուած դասը Միլեյանցեղոյի արուեստի գործին տղ կը դնեն, նոյն քանի մը մէջ կը ցուցարարեն, կան նոյն գիշերուն մէջ կը հրատարակեն:

Ծիծաղելի է: Այսօրիս գիրք մը միտքս գնեմ, ու մէջը կան դասականութենէն՝ Ուֆալէ, Միլեյանցեղոյ, տղատարագէտներէն՝ Մոնէ, Փիսսարօ, Սեզան, որոնք կը յաջողեն դաստիարակել անանց եւ ասիկա՛ն նոյն ալքան մըն է: Ամօք է: Այդ գիրքն ես չեմ գտեր: Դրան չեմ տար անոր: Գնմ ուզեր մարդիկ մեր վրայ խնդան, իրաւունք չունին իրենց քանդակագործութիւնը դարձապէս արուեստի դաստիարակելու: Անոր համար ալ ես փայտուտ կու տամ այս երեւոյթներէն:

Ու կ'ըսեմ՝ սակայն մեծն Միլեյան Լերեւելի մէջ, ու նաեւ Գայտանսի մէջ, սակայն անոնք է մեր արուեստը, բնական է: Անոր համար ալ ես հոն կ'ունամ հանգիստ ստեղծագործել: Դոս անհամեմատ երկու չափեր կան. կան ցաս յաջողածներ եւ իրական արուեստի մակարդակին բարձրացած նկարիչներ եւ անոնք կողմնակարներ, որոնք կ'ուզեն բարձրանալ այդ մեծներուն կողմն, քանդակագործներ մը անաջնորդուած: Կարելի չէ խառնել այս երկուքը:

Այսօր կրնամ ըսել, թէ քաղու քաղու՝ 35 հազար տարի անաջնուած նախաճարուն քաղուի մէջ գնած որմնանկարները՝ ձիւն ու եղջերուն, անելի արուեստի մակարդակ ունին, քան թէ այն, որ այսօր որդես նորարար կը ցուցարար իր գործերը:

Նորը ես կը հասկնամ եւ կ'ընդունիմ, եթէ իր մէջ ունի գեղեցիկը արուեստին:

- Լիբանանցի նկարիչներու մօտ ինչպէ՞ս կը սեսնես արուեստի հասկացողութիւնը:

- Արաբական աւխարհը կայ, Լիբանան չկայ: Արաբական երկիրները թեւեւ քանդակագործութեան ժախտողներ կրնան ըլլալ յայտնու Լիբանանցի, սակայն արուեստի մակարդակի վրայ անոնք յաջողած են եւ անոնք: Գլխաւոր սեղանական նկարիչ. արաբական աւխարհի մէջ յաջողած նկարիչը գաւակն է այդ 100 միլիոն արաբ ժողովուրդին:

Ինչպէս երգչուի մը՝ Ուս Գալտուն, Զէլուա կը ծանչնան բոլոր արաբական աւխարհը, այնպէս ալ նկարիչ մը: Ես կը խորհիմ, թէ արաբները ֆանատիկ չունին: Ես իրեն Փոլ Կիրակոսեան՝ հայ նկարիչ մըն եմ ծագումով, սակայն ինչի համար կ'ըսեն արաբական աւխարհի աննեմ լաւ նկարիչն է: Նոյնիսկ լիբանանցի չեն ուրիշ, սակայն ինչի համար:

Կոմագոզիցիա, 1982-1985 թթ.

Ըսեմ, թէ արաբական աւխարհէն ներս նոր նկարչութեան վերածնունդ մը սկսած է: Մեծ քաղաք մը կայ այս օրերուն եւ մանաւանդ՝ ազատութեան արուեստներու նկատմամբ: Արաբական երկիրներուն մէջ գնահատուած են, յարգուած են: Եւրոպա թէ Ամերիկա անէն ինչ քիզնես է, դժբախտաբար: Օրինակ, Բուէնթի կառավարութիւնը միլիոններ կը ծախսէ արուեստները քաղաքներու համար:

Ըսեմ նաեւ, թէ արաբները արուեստի բոլոր բնագաւառներէն ներս ունեցած են փայլուն անցեալ: Շարատարութեան, գրականութեան, բժշկութեան, գիտութեան մէջ, միջեւ ու մտնողները յարձակեցան եւ արդար օտմանեան թուրքերու տղատարութեան օրով արուեստները սկսան յետադիմել: 20-րդ դարը սակայն, երկաթ ունէ մը ետ արքնուց արաբական աւխարհը:

Արաբները քաղու ժողովուրդ են. տղէք է գիտնալ անոնց հետ վարուիլ:

- Արուեստագէտները նաեւ քանդակագործներ են: Կասախ ես թէ քանդակագործ դասը քեզ ալ կը հետաքրքրէ:

- Մայրս ինչի կը դաստ, թէ ես եօք մօրեղբայրներ ունեցած եմ եւ բոլորն ալ ջարդի եւ անտի մէջ գործուած են: Կը դաստ, թէ ինչպէս անոնց գաւակները թուրքերը մեծուցած են իրենց մայրերուն աչքերուն առջեւ: Երբ տղակ էի, չէի հասկնար այդ դաստիարակներուն ուժգնութիւնը: Սակայն, երբ իրաւանեան դաստիարակ սեսայ, անելի արքնուց մէջս մօրս այդ դաստիարակներուն տղատարութիւնը:

Ու ես այդ թեմայով նկարեցի «Տր Զօրի անապատը» քաղու: Սկիզբը անազը նկարեցի, յետոյ՝ մարդիկը, որոնք դարձեալ անազ դարձան: 1.5 միլիոն հայերու կորուստին վերջը իմ մէջ անելի բացուցան լիբանանեան կրիւներու օրերուն: Լիբանանցիներ եկան սեսայ այդ քաղու եւ ընկալեց որդես իր իսկ վերջը:

Այսօր մեր քաղու կը քանդակուի: Այսօր Լիբանանցիներ հայեր կու գան միջեւ Լոս Անջելոս: Մեզի՛ հայութեան համար Լոս Անջելոսը վերջին դասն է: Անկէ անդին՝ եթէ օվկիանոս չըլլայ, դեռ մեզ հոն միտք լեզուն: Գայտանսի քանդակագործութեան մէջ ցաս սկար են: Գեղատարագործութիւնը կը քանդակուի միջեւ օրս:

Ու այս վիճակին ի սես, անուշակ ու հայ նկարիչը կը տարապի ու կ'ազդուի: Ի՞նչ գործերու մէջ միտք գործել է ու իր նկարիչը: Գայտանսի:

Իրեն ազգ այնքան քաղու են, որ մեզ այս օտարները ուզանուն տղ կը խաղցնեն: Ու չէ անդրադառնալու, որ խաբուած են:

Ուրախ եմ, որ փոքր ազգի գաւակն են, եւ անոր համար ալ միտք ուզեմ իմ գործերու վրայ յարգուցնել: Մեծ ազգը տղէք չունի ինչի, անոնք ամէն ինչ ունին: Դայն է որ ինչի տղէք ունի:

Կրկնելու սիրոյս սա ալ ըսեմ, թէ ցաս մը հայ երիտարար նկարիչներ իրենց անունը կը փոխեն: Դայկական անուններու տղ օտար անուն կը գործածեն: Վախի զգացումն է այս, խորհելով, որ եթէ հայկական անունը դաւան, միջազգային աստղատար մէջ միտք չյաջողին: Արաբ խաչատուրեանը դաւանել իր անունը, որովհետեւ իր արուեստով ան ինչի միտք արաբները: Նախեանք, Զիլեանը նկարչութեան մէջ դաւանելու իրենց անունները: Անուն փոխելով արուեստի մակարդակը չի բարձրանար: Այսօրիս ինչի ոչ հայութենէն եւ ոչ ալ օտարներէն միտք մեծարուիմ: Մարտաններ, Մարտաններ, Մամուրեաններ համապարհային անուններ են:

Ես գոնէ միտք չուզի համապարհային անուն մը ըլլալու սիրոյս անունս փոխել: Եւ անունս կը դաւան. Փոլ Կիրակոսեան: Գոնէ հանգիստ ուն մը կ'ունեման այսօրիս:

- Գործերու մէջ հայկականութիւնը ո՞ր կը գտնես:

- Գոյնն է կարծես: Կը նկարեմ անն մը, հայկական գիշերով ու գոյներով, սակայն արդիական մօտեցումով: Տղէք է անուանացնես ինչը եւ նորը, ու մեր այսօրուան հարցերը նորագոյն այսօրուան նոր սերունդին աչքին առաջ: Գնս կ'ունամ ուսանալ, որ 20-րդ դար կ'աղայիմ, ալ իրաւելու եմ անոր հետ:

- Գայտանսիցի հեռու արքնելով կրնա՞նք հայ նկարիչ նկատուիլ:

- Անուշակ: Որովհետեւ արուեստագէտներ քանդակագործ չի փոխուիր: Նկարիչը միայն քանդակագործութեան մասին չի մտածեւ ստեղծագործած ատեւ, այլ միտք մը կը դնէ իր գործին մէջ, եւ անոր համար ալ բոլոր իրաւարուեստները իրարու կը մօտենան:

- Ի՞նչն քեզի քանդակագործութիւնը տղէք:

- Գործս հասցնել մակարդակի մը, երբ ամէն դիտող կարենար հասկնալ զայն ու սիրել: Այս փնտրութիւն մէջն են: Կ'ուզեմ որ ամէն մարդ սիրէ գործերս ու գիտես ու գնահատէ զայն, վերջապէս մտնէ իմ արուեստի աւխարհէն ներս:

Կոմագոզիցիա, 1982-1985 թթ.

ԱԶԳ-ՆԵՐՈՒԻ

Գրական

7 էջից

Գնալով ավելի դժվար է դառնում
դոնեցի գրել
կամ աղբյւր՝ հայացող աշուն նուրբ շողի
կամ Ավեսարանի
բացված էջերին...

Անսաղանդ բանաստեղծությունը միշտ
սրբադոծություն է, ուղղակի անարգանք
Աստու, աշխարհի, մարդու ստեղծած մե-
ծագույն երեւոյթի՝ խոսքի եւ հենց մարդ-
կության հանդեպ: Ձիւղը, իրոք, դասաս-
խանասկություն է բառի, տղի, դասերի
համար եւ մարդկանց առջեւ, դասասխա-
նասկություն հեղինակի խոսքի, կեցվածի
ու դիրքորոշման համար: Արվեստի գործը
չդիտվում է վիրավորի բանական մարդու զգա-
ցումները:

Չենրիկ Էդոյանի բանաստեղծության
(եւ այս գրքի) բարձր արժանիքը իր ներքին
մաքրությունն է, բանաստեղծական իրա-
վիճակների մեջ հայտնված անհասի հո-
գեկան կացության ու զգացումների
բարձր ու վսեմ դրամատիզմը: Իր բանաս-
տեղծությունները ունեն մարդուն բարձ-
րացնող, մանր կրեթից ու աղբյւրներից
ագասագրող ուժ եւ զեղեցկություն,
դրանցում կա ինքնելեկտրալ անհասի
փայլուն միտք եւ սիեզերական հսկայածե
ուժի եւ անկասելի իրականության դեմ
հայտնված մարդու խոնարհ զգացում: Սա
բանաստեղծության այն հազվագյուտ
բարձր ասիճանն է, երբ էսթետիկական
բովանդակությունը վերածվում է բարո-
յականի...

«Երեւ օր առանց ժամանակի» գրքի հե-
ղինակը չհնական հին գրականության ըն-
թրնումով բարձր հայեցողն է եւ ոչ թե իրա-
կանության վրա ներգործող, իրականու-
թյունը վերածելով ցանկացող գործնական
անհասը: Բանաստեղծական իր դասերը
զալիս են հին դասական գրականություն-
նից, մանավանդ իսպալական վերածնու-
թյան գրականությունից: «Նայիր եւ ան-
ցիր», - ասում էր նա, ով եղել էր դժոխում:
«Եղիր կողմից փայլող եւ ոչ ցուցարար», - խոր-
հուրդ էր ասում մեր ժամանակակիցը: Միջ-
նադարյան վիթխարի մի բանաստեղծա-
կան մեծակույթ Չենրիկ Էդոյանի Երեւոյի
իր շողաճակուններով կայեկտնում է հայ
բանաստեղծության մեջ:

Չենրիկ Էդոյանը անկասկած բանաստեղ-
ծական ձեւի վարորդն է: Ազատ բանաստեղ-
ծության ձեւը մտքի հոսանքից, տղի ընթաց-
քով մինչեւ բանաստեղծական դարձվածի
վերջը եւ բանաստեղծության ավարտը գնա-
ցող իմաստի բարձրագույն զգացված
վերացական դրսեւորում է, այլ բանաստեղ-
ծական մտածողության, բանաստեղծական
իմաստի մեխանիզմի ուրուակի արտադրա-
յունություն: Բանաստեղծական արվեստի խ-
տադրականը գիտակցումը, կարծումն են, ըստ
արժանավոր կզգահասեն իր նուրբ ու ար-
վեստավոր տղանցումները (enjamement),
գրական սկզբունքային ակնարկումները
(«Պոեզիա իմ մտածող է, երբ նա խոսքի մեջ /
ողորմ է գեղեցիկում: Բոլորն են ողբալի / եւ
դոնեցիայի զավաթը բերնեբերան / լից է ար-
ցուններով»), գրական արձագանքներն ու
նրբագույն հասցեագրումները համաշխար-
հային գրականության զանազան ու բազ-
մադիսի իրականություններին («Այս մարդը
ժամանակի / ողբող գեթի արհեստ / նստած ար-
տասկում է իր երազներ / վերջին կույսի ա-
ռաջ...» - «Առ գետս բարելացվող...»): «Այս-
դեպ, բարի գեղեցիկ: Իսկ ես կենեմ կեսօրին /
(այն հին մարդու դեպ): - «Արևա Լիր»-ի ծաղ-
րածուն երրորդ գործողության մեջ), գրական
խաղը («Էլի, էլի, էլի... (ստամոսն է աղաղա-
կում), / «ինչու լինեցիր ինձ», - լսվում է վերելից
/ ողորմների ձայնը» - «Էլի, էլի լամա սարա-
թանի»), ցենսոնային մեքերումները (Էմիլի
Դիկինսոնի երկու տղը, օրհնակ, որ կրկն-
վում է երկու անգամ՝ «Վազիր, վազիր, հոգի /
լուսավորիր այդ տղը»), իր փոխառություն-
ներն ու փոխասացությունները, ներքին բա-
նավեճերը, գրական նուրբ ու գեթեք անու-
սալի հեզմանքը եւ իր տոնիկայի այլ իր-
դությունները:

Չենրիկ Էդոյանի դոնեցիան ուրբանի-
սական գրականություն է: Անցյալի իրակա-

նության արտեսներում մոլորվածները
այդդեպ էլ մնացին անցյալ ժամանակի
մեջ: ժամանակակից մարդը գիտատեղ իր-
բի անսահման փակության եւ կյանքի ա-
նողորմ դարադրանով գոյացած հարաբե-
րությունների մեջ ընդամենը զոհ ու գեթի է:
Նա դասադարձված է, եւ իր փրկությունը իր
հոգու մաքրությունն է: Մարդը չի կարող
աղբյւր առանց վերին խոսքի՝

Բայց մոլեգնության արջերի առջեւ
կա մի ուրիշ կյանք
դարձ ինչդեպ խոսքը,
որ գրում է Աստու
ձեռքը ճառագայթող...

Գոյության վայր՝ «ոսք դնելու տեղ», փն-
տող մարդու համար այդդիսի վերին խոսք
է դառնում ժամանակակից մարդու՝ ինքն-
ելեկտրալ անհասի հարուս ներաշխարհը
թարգմանող ու բացահայտող փնտրագու-
թյունը: Իսկական փնտրագոյությունը
ժամանակի հեծ-ժամանակի մեջ փոխում
է իր դեմքը, բայց ոչ էությունը:

Քնարագոյություն, Բո հին զեղեցկության
հասկերն են եւ հնձում: Ինչ անցավ էլ չկա:

Ես հասկալու խուսափեցի որեւէ ա-
ռանձին բանաստեղծություն վերլուծելուց:
դա ինձ ցաս հեռուն կհաներ եւ ցաս տեղ
կդահանջեր ինձանից: Եթե փորձեի,
ստիպված էի լինելու խոսել գրի գեթեք բո-
լոր բանաստեղծությունների մասին, որոնց
ներքին միասնականությունը մի հոյակալ
ամբողջություն է կազմում: Բայց ես ու-
զում եմ գոնե թվարկել գրքի՝ իմ կարծիքով
լավագույն բանաստեղծությունները՝ «Երեւ
օր առանց տղի», «Եթե անհնար է»,
«Գնալով ավելի դժվար է դառնում», «Այս
մարդը...», «Խոսելով վարդի մասին...»,
«Երբեք, երբեք», «Իմ կյանքը» Եւրո, «Ա-
ղբի վերջին տղ», «Չամարյա հանգչող
մի ձայն», «Ռաֆիկ Բազիկյան», «Ինչ ու-
նեն», «Որտեղ է խոսում դոնեցի Աստու-
նը...»... ԶԷ, չեղանկ, չի լինում: Զանի ըն-
տիր բանաստեղծության անուն չսկզբի, եւ
դեռ ամբողջ գիրքը մնում է: Սխառնել է գ-
րի վերջին գործը՝ «Գիլգամեշի վերադա-
ռը», որ մանրական բնագրի ու ծիսական-
սրբազան խոսքի կառուցիկ կատարելու-
թյուն եւ մոգական հմայի ունի, եւ որ ներ-
հուն խաղաղություն է սփռում մարդու գո-
յության եւ կեցության իմաստի վրա իբրեւ
իմաստուն դոնեցիա եւ համբերության կա-
մուրջ է նետում անհիեքի ժամանակների,
մեր գոյության եւ մեր օրվա միջեւ: Անկաս-
կած, սա հայ նոր բանաստեղծության բա-
ցառիկ գործերից մեկն է՝ խորունկ եւ ող-
բերական: Մեր նոր այս ժամանակներում
ոչ մի բանաստեղծ այնդեպ ու այնքան չի
ձգելու դուրս գալու հայ բանաստեղծության
ավանդական սահմաններից, որքան Չեն-
րիկ Էդոյանը: Եվ թերեւս ոչ մեկին այնդեպ
ու այնքան չի հազողվել հաղթահարել ա-
վանդականության ազդեցիկ ուժը, որքան
Չենրիկ Էդոյանը:

Ինչդեպ ասում էր հին մի սխառնելի
դասավածի սխառնելի հերոսուհին,
կնոջական կատարյալ զեղեցկության հա-
մար ամեն բանից ավելի ու ամեն բանից
առաջ անհրաժեշտ է ունենալ թեթեւ Եւր-
ոություն...

Նաեւ՝ անկեղծ ու ճշմարիտ բանաստեղ-
ծության համար:
Մի ձայն է ինձ կանչում, բայց ինձ ստասում է
մի ուրիշ ձայնագիր,
որ ունի զեղեցիկ դեմ եւ թեթեւ Եւրոություն,
որի մեջ գուցե մտնեն:

Չենրիկ Էդոյանի բանաստեղծությունը
ունի այդ թեթեւ Եւրոությունը, որ սարած-
վում է «ամոլամած երկնում», զարնանային
ցուրտ փամու մեջ», այս հրաշալի գրքի բոլոր
էջերի, բոլոր բանաստեղծությունների ու
նաեւ ընթերցողի վրա:

Չոգեկան կատարելության ճանադար-
հով դեռ մեզ եկող բանաստեղծ աղբյւրն
է մեր մեջ, մեր կյանքով ու մեր ժամանակով:
Օրերը իր հեծ են, եւ ինձը՝ օրերի հեծ:
Եվ իմ խորունկ փակելով
ես անցնում եմ իմ օրերի վրայով...

Միմադոգիում

9 էջից

ու մանավանդ, երբ սեսավ հնդկական ձեռ-
ագիրը արձակում սերների վրա, երեխայի
դեպ ուսախացավ ու գոչեց:

- Սա իմ էլզվով է, թամիլերեն...

Գառնիի հեթանոսական սաճարից ավե-
լի՝ նրանց վրա տղավորություն գործեց Գե-
ղարդի վանքը խոր կիրճի ծոցում, բերան-
ման բարձրաբերձ ժայռերի ստորոտին: Այս-
տեղ ինքս էի բացատրություններ տալիս՝ ամ-
փով, էական գեթով ներկայացնելով հնա-
գույն վանքի դաստիարակները, ճարտարա-
տեղությունը, մականության գործունեությունը
անցյալ դարերում: Երբ կաթողիկե եկեղե-
ցին մտնեց, հեթանոսական հեծ ու ավելի՝
կրոնաւուչ երկյուղածություն երեւաց
նրանց դեմքերին: Վիմափոր եկեղեցիներում,
երբ մեղմաձայն ասում էի, թե ինչդեպ ժա-

լում: Պատասխանեցի, որ իմ մեջ այդ «ան-
կեղծ խոր զգացումը» չի մասնավորված իմ
հոգում հասկալու հարազատ հայկականով
միայն, այլեւ ընդհանրական է: ԶԷ՝ որ գոյու-
թյան խորհուրդի իմացումին ձգտող ստեղծա-
գործական խոկումները, եթե ընկալվեն այդ-
դիսի զգացումով, նուրբանում են ընդլայնե-
լու հոգին դեռի «անհունորեն մեծի երջան-
կությունը», ինչդեպ Չիանդոյա ուղանի-
ճարդում Սանասկումարան բնորոշում է իբ-
րեւ գեթագույն՝ իմացությունների ասիճան
առ ասիճան վերելում: Թեւիս հեծված,
կաղալու դեպ փայլելով, նա գլխով էր անում՝
«այո, այո»...

Բիադթաչարիան մնաց Երեւանում՝ մեր
Գրողների միությունում, որտեղից նրան
դեպ է ուղեւորելին օղանավակայան:
Վարդեթի դաստիարակները, Եւրոիա-
կալության հեծ, նա կրկին փստսան

Տեսարան սիմադոգիումից:

նի խորքը փորելով են ճարտարապետական,
լուսն էին ավելի խոր երկյուղածությամբ, եր-
դիկից ընկնող լուսնաման լուսնի մեջ վե-
րահայաց նայելով կամարներին ու ժայռա-
փանդակներին: Նրանց այդ երկյուղած ըն-
կալումից զգում էի, որ այդ ամենը ցաս
հարազատ է հնդկի հոգում, գուցե նույնիսկ
ավելի միտքի են ընկալում ամբողջ այդ
մթնոլորտը, քան մեմ աստ: Ու երբ դրսից
բարձրացան վերել ժայռափոր դամբարա-
նը՝ քառասյուն զավիթակերտ ու ավելի ըն-
դարձակ, երդիկից ընկնող լուսն ավելի
լուսնաման, գեթեք կիսամուր, իմ իսկ հո-
գին դահանգ զգաց «Խորհուրդ խորին» Եւ-
րականը երգելու այնտեղ, բայց հարցնելով
նայի, թե կուզեի՞ն մի մմուռ լսել մեր հնա-
վանդ հոգեւոր երաժշտությունից: Ավելորդ
է ասել, թե ինչդեպ դասասխանեցի: Ու նա-
խորդ թարգմանելով «Խորհուրդ խորին ան-
հաս անսկիզբ» բարձր, երգեցի հույժ
մեղմաձայն, զստանակելով այդ մեղեդու
հարուս ելեկտրոնները, որովհեծեւ այդ ժա-
յնափոր կամարները զարմանալի ակուսիկ
հասկալուցումն ունեն ամենամեղմ ձայն
անգամ ուժգնացնելու ծավալային հնչո-
ղությամբ: Երբ դուրս եկանք ու սանդղակնե-
րով իջնում էին վանքի բակը, Բիադթաչա-
րիան ու Ալիլունը իրենց տղավորություններն
էին արտադրում, իսկ երբ վանքի բակից էլ
դուրս էին գալիս արդեն, կրկին ու կրկին
կանգնելով եւ այս ու այն կողմ նայելով,
սարեց Միթրան, որ իր ոտներից էր գանգա-
վում, դանդաղ-դանդաղ եւ մնում խմբից,
եւ ես մոտեցա նրան՝ թեւս առաջարկելու:
Մտավ թեւս ու ասաց:

- I am told you are a writer indeed. Soviet
writer ?...

ժողացի ներուս: Բայց ամենայն լըու-
թյամբ հայտնեցի ծագումս, եւ որ սարհներ ա-
ռաջ, արդեն բավական հասուն սարհիս,
հայրենադարձել եմ Աթենից: Ասաց, որ իրեն
զարմացրել էր այն «անկեղծ խոր զգացու-
մը», որով խոսում էի վանքի մասին եւ մա-
նավանդ երգեցի այն հոգեւոր երգն էլ վերե-

հայտնեց, որ ստիպված է Եւրոյ գնալ Դեյի
եւ որ երեկ առավոտ Մոսկվայից թռչելիս
դեռի Չայասան, չէր էլ դասկերացնում,
թե ինչդեպ երկիր է գալիս: Ողջագուրվե-
լով հեծս, ասաց:

- Ինձ թվում է, մեկ օրում մեկ սարվա հա-
մալսարանական կրթություն ստացած մեկ-
նում են Չայասանից, անմոռանալի...

Մի փան օր Եւրոնակ հնդկի գրողներիս
հեծ էի: Պատճոնական սիմադոգիումի առա-
վոտյան մեկժամյա նիստից հեծս, նրանց
հասկացված «Վոլգա» մեծնայով ամեն օր
գնում էին Երեւան, վերադառնում ճաչին:
Եղեռնի հուրարձան այցելեցին. աղոթելու
նման խոնարհումներ արեցին հուզված, իսկ
Ալիլունը նույնիսկ արտաբերեց հեկեկալով:
Այցելեցին Մարյանի թանգարան. ու այնտեղ
էլ սարեց Միթրան, ինչդեպ Մասեւրարա-
նում, խուսափեց բացատրություններ լսե-
լուց, ասելով. «Art tells itself»*: Մյուս երկու-
սի համար թարգմանելով Շահենի բացա-
րությունները, աչփ սակով տեսնում էի, որ նա
որոշ նկարների առաջ ավելի երկար էր
կանգնում եւ մայում ուրաղիր: Չես ինձ ա-
սաց, որ հասկալու «Արագած 1925»
կսավն է սիրել: Նույնդեպ վարվեց ժամա-
նակակից արվեստի թանգարանում: Այնտեղ
հասկալու հավանել էր Չակր Գալոբյանի
նկարները:

Այո, այս սարեց Միթրայի դեմքը մնում էր
անժողիս, թեւս զգում էի, որ նա խորից գուցե
ավելի է ջերմանում, քան մյուսները: Վերջին
օրը, օղանավակայանում, հրաժեծի դալիին
հանկարծ լուս գրեց ինձ, լիմիդ սեղմեց կրծ-
քին, առանց համբուրելու, հեծ դառնալով
Մարիան Սալզանիկին, ասաց:

- Միսր Սուրենյանը դեպ է տեսիլ Չոգե-
կասանը: Եթե գրողների ձեռ հաջորդ դաս-
վորակության մեջ նա չիմի, չեն ընդունի
ձեզ, իմացել...

Նուրբ ասաց ու ժողաց: Մարիան Սալզա-
նիկն էլ ժողաց: Ես էլ:
Չոգեկասան: Երանի թե...

* Իմացել են, որ դու գրող ես իսկալու: Սովե-
տական գրող... (անգլ.)

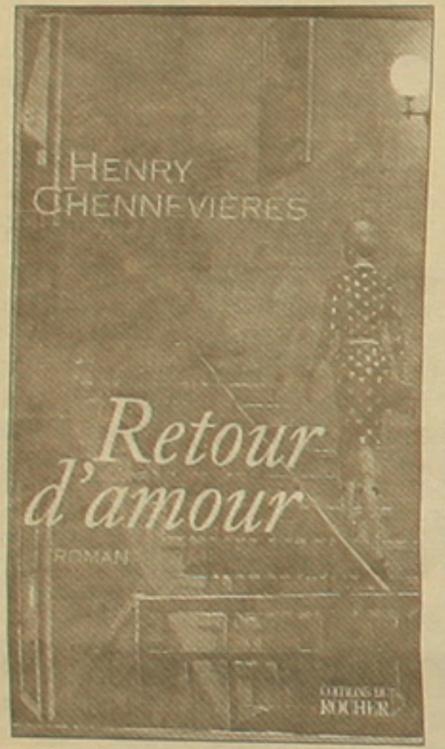
** «Արվեստ ինձ բացատրում է իրեն» (անգլ.)

Տարածված կարծիք կա ֆրանսիական գրականության մեջ, որ երջանիկ ընթացիկը չի կարող վերջի մյուս դառնալ: Այսինքն, կարող է, բայց ինչպես Անդրե Մորուան էր ասում՝ երջանիկ ընթացիկների մասին անկարելի է լավ վեր գրել: Դեռի դը Ռուսթոնն էլ հայտարարում է. «Երջանիկ սերը դաստիարակ է, ինչպես Միքսիլը: Միքսիլը ստիպում է քանդակել, որ անողորմ սասանայի միջամտությանը ենթարկվում, որովհետև մեր կյանքը մի փչ հեծաբարձական դառնալ: Անրի Շենքվիերի «Սիրո վերադարձը» վեպի հերոսներ Լեանի և Լյուկի ընթացիկը կարելի է երջանիկների շարքում դասել: Միակ դասախոսը, որ բեթեակիորեն մթագնում է նրանց սիրո կասարելադրության անամող երկնակամարը, Լյուկի սարորհմակ հայտնու-

մաններում չի ընթանում: Դա գուցե նույնիսկ մեծամասն է, սակայն առանց սուտերի, բայց աստիճանականորեն նորմերի խստիվ դաժմամտումով: Ուրիշ կերպ չի լինի անվանել գործողությունների այս քաղաքաճը, որը լիք է ավարտվի ոչ այնքան նրա հաղթանակով, որքան... Սակայն չեսադրեմ, քանզի իրադարձություններն իսկապես անակնկալ զարգացում են ստանում: Նախ ծնվում է խանդը: Անխուսափելիորեն: Լյուկը սակայն այլ կերպ է խանդում. «Նա կարի ունե, որ իր կինը խանդելու առիթ ստ, ձեռք ինչպես նկարիչը կարի ունի, որ իր մոդելները ցանկություն արթնացնեն»: Խանդը, այստիպով, հայտնվում է սիրո և ստեղծագործության սահմանագծում, հերոսն էլ ասես մի արվեստագետ է, որ «կանգնած է ճեղքակ կսավի առջև»:

իր էվրիդիկային է ստեղծել և դրանով իսկ հեռացրել նրանից: «Նա չի ցուցի սա, որ լիք է շառլո շարածություն ստեղծի էվրիդիկայի և նրա միջուկ»: Մի քանի անգամ մասին է խոսում: Անհասկացողության վիճակ, որ կարող է «ուրիշների» (այսինքն՝ հասարակության) հայացքը բացել ամուսինների միջև (որն այնքան էլ անհաղթահարելի չէ), թե՛ մեկ ուրիշ, ավելի վստահավոր մի բան: Դիտելով, որ առաստաղում Օրփեոսին խստորեն դասված էր ես չնայել, այլապես էվրիդիկային չի հասնում կարողանալ դիտելից դուրս բերել: Մինչդեռ «նա(ամուսինը - Ա.Թ.) չի ցուցի դառնա և կասկածով նայի իրենց անցյալին: Գրեթե հարձ հայացքը սրբաբողոքություն է: Դեռանգլի գիրքը սրբաբողոքություն է»:

սնվում է Օրսե բանգարանի մոտ, հավաքում բոլոր նրանց, ովքեր փողոցում, առանց արժանության, շահութաբեր գործունեություն են ծավալել: Ամուսինները միասին գիտել են անցկացնում ուսիկանության խցում: Սա է Դիտելով, որստեղծ Օրփեոսը լիք էր սիրո անցյալի կասկածներից մահվան էվրիդիկային: Առավոտյան նրանց ազատ են արձակում խոստում կորզելով, որ այլևս, առանց թույլտվության, նման բաներով չեն զբաղվի: Վեպի ավարտը չափազանց խորհրդանշական է. Լյուկը և Լեան Փարիզի Սեն-ժերմեն դե Պրե եկեղեցում ականատես են դառնում կյանքը և, անուշաբույր, սերը խորհրդանշող ծեսերի. հարսանեկան արարողություն և մահվան թափոր: Կեցության երկու բեռները միաժամանակ հայտնվում են նույն սեղան: Սակայն այս հանդիպումը մեկ այլ բան է

Սիրո հավերժական հաղթանակը

(Henry Chennevières*. *Retour d'amour. Roman, éditions du Rocher, Monaco, 2004*)

Սա դասկերպվոր համեմատություն չէ: Նա իսկապես վերստեղծում է Լեանին, իր առջև կասարելադրության մի նոր կին է սեսնում, որին ճանաչելը դառնում է սեական ու մանրակրկիտ աշխատանքի ժամանակի ու սարածություն մեջ: Ժամանակի՝ որովհետև Օրփեոս-Լյուկն էվրիդիկա-Լեանին լիք էր սիրո անցյալից (սարիներ խորից եկող վերուցները), սարածության, որովհետև ճանաչումն իսկապես սերի է ունենում աշխարհագրական առումով համեմատաբար ընդարձակ մի սարածի վրա կամ, ինչպես գրողն ինքն է բնորոշում. «Մի անձանոթ մայրցամաք էր նրա առջև»:

որ ես նայելով ձեափոխում է էվրիդիկային, դարձնում մեկ ուրիշ կերպար, և այդպիսով դառնում ամուսնու հակաթեզը: Լյուկը գտնում է, որ «ամեն մի վեպ ունի ձգտում է Լսած լռության դեմ»: Դեռելը շարունակ անակնկալ զարգացում են ստանում, վերլուծական-հոգեբանական հանդարտ դասումի մեջ անսպասելիորեն ներխուժում է Շառլ Դեռանգլի առեղծվածային մահը: Ընթերցողն արդեն սկսում է մտածել մոտավորապես այս կերպ. ահա թե ինչու հեղինակը նրան ու մանրակրկիտ դիտարկումներ էր մատուցում, որովհետև հիմա մեր համբերությունը փոխհասցեցրելով, ուսիկանական վեպի լարված սյուժե հրաճանքի: Սակայն ոչ: Մահվան առեղծվածը մնում է, լարումը՝ նույնպես, բայց վեպի ժամը և լիք էր սիրո փոփոխությունը: Գրողին գտել են գրասեղանի մոտ նստած, առջեղ մի բաժակ՝ ֆաբերի հեծերով և ջախջախիչ մի նամակ՝ «Օրփեոս» ստորագրությամբ: Եվ մի ղեկավար փաստ կամ, եթե կուզեի, գրեթե հանցանքան. Օրփեոս-Լյուկն ամենայն ուստիությունը կարող էր հանգուցյալի գրեթե, իսկ «Սիրո վերադարձը» վեպում նոր փոփոխություններ են կասարվում. բուն սեփսի մեջ հայտնվում են «մեջբերումներ» Դեռանգլի վեպից, իսկ փչվելի ու, ընդարձակ հասկաններ Դեռանգլին հասցեագրված բնագրական նամակներից, որոնց դիմելու կերպն իսկ հեղինակն է, նույնիսկ վերափոխական. «Սիրելի գրեթե վարդեր...»:

խորհրդանշում. հանգուցյալը ոչ այլ ու է, քան Դեռանգլը: Լեան չի վարանում նկատել. « - Ուսիկանական վեպերում մարդաստեղծ միտք ներկա է զոհի թաղմանը: Լյուկը մի դաժ մտքով և ասաց. - Եթե մեջբերել մարդաստեղծ կա...»: Ուրեմն, վեպը, ամեն ինչ իր սեղն ընկավ և ամուսիններն այդուհետ լիք էր սիրո անցյալի ու երջանիկ կյանքով: Գրեթե թե: Զանգի նա այս դասությունից մի կարելու դաս սերեց. «Նա հիմա հասկացավ, որ ամուսնական զույգը իր ամբողջ կյանքում ընդամենը մեկ բան է փորձում հասկանալ. ինչն է իրար հանդիմեցնել»:

թյունն է ֆանտիզի սարվա ամուսնական անդորր կյանքից հետո. «Երբ Լեան հիսուն տարեկան դարձավ, Լյուկը նկատեց, որ նա գեղեցիկ է»: Վեպն սկսվում է հենց այս նախադասությամբ՝ որովհետև հայտնի էր որովհետև վիդական ինքնագրի ծավալման գաղափար: Ծագում է բնական հարցը. «Իսկ մինչ այդ...»: Կույր չէր, անուշաբույր, ամուսինը, մինչ այդ բազմիցս փաստել էր այդ գեղեցկության գոյությունը, նույնիսկ գրեթե խորհրդավորությունը՝ մանավանդ ծանոթության և սիրո առաջին օրերին: Բայց կա ամենագուր ժամանակը, որ ամենկիս մաքեցնում է ամեն ինչ, փոխում և ցառ հաճախ մեզ դարձնում սեսանող կույրեր:

Մի անակնկալի լիք էր սիրո հաջողի մյուսը: Լյուկն օրհիբում սկսում է հեծել կնոջը, սակայն ոչ թափում, անկյունից, այլ բառացիորեն ֆան մեծի վրա կանգնած, նրա առջև... Նա կենդանի արձան է խաղում, նա դիմախարհարկել, զգեստավորվել ու դարձել է Օրփեոսը: «Օրփեոսը նայում է դասկերծել վաճառողին: Փաստորեն նա բնավ չի չի նայել: Արձանը չի նայում, նա ստեղծված է նայված լինելու համար»:

Դեռանգլի մահվան գործը բնորոշ ուսիկանական անկարող է դարձել «Օրփեոսի» ինքնությունը և ցառ չէ փնտրում, քանզի նա հակված է «բնական մահի» վարակին, ինչ վերաբերում է Լյուկին, աղա նա ««չի ակտուսում այդ նամակները գրած լինելու համար: Վրեժ լուծելու համար չի արել դա, այլ անհրաժեշտությունից մղված: Նրան լիք էր ճշմարտությունը հաստատել: Իր ճշմարտությունը: Լեան միայն նրան էր սիրել... Դեռանգլն ինչ գիր կարող էր գրել այդ մասին»:

Սա մի առեղծված է, որի բացատրությունը հավանաբար երբեք չգտնեն: Բայց հենց դա է ճշմարտ սիրո նախադասումը. շարունակ հայտնվել գաղտնիի առջև և չկարողանալ մինչև վերջ վերծանել: Սերը մաթեմատիկական խնդիր չէ, որ լիք էր սիրո անցյալի լուծվի ստուգված ու անսխալ բանաձևերով: Անգամ ուսիկանական, որն էր դաստիարակող դասավորությունը, նախադաս խորհրդավորի սրամարտության առջև: Իսկական երջանկությունը ասվածային գաղտնի է և անկարելի է այն գիտակցումն սարաբարդել: Դա կլինի ոչ միայն ունիվերսալ և Լսած գաղտնիների դեմ, այլև չափազանց մեծ հավակնություն: Սիրահարները (թեկուզ ֆանտիզի սարվա ամուսնական կյանքից հետո) թող փորձեն շարունակ դարձել, թե ինչու Լսված նրանց հանդիմեցրեց: Միեւնույն է, չեն իմանալու, սակայն այդ հարատև փնտրումը հենց կլինի նրանց երջանկությունը:

Եվ արժանաց հայտնությունն սիրում է Լյուկին ես նայել, անցյալի մեջ լիք էր սիրո անհարմար, որ մնացել էին աննկատ կամ սխալ հասկացված: Այստիպով, իմանում են, որ սարորհմակ հայտնությունն ինքնաբերաբար չի կասարվել. նրան դրել, գրեթե սիրով են նկատել այդ գեղեցկությունը: Լյուկը զուգահեռաբար սեսնում է իր կնոջ դիմանկարը՝ վերագրված «էվրիդիկա»:

* Անրի Շենքվիերը գրական անունն է Դայասսանուն Զրանսիայի դեպարտման Անրի Կյունիի: Խմբ.

Ուղեգրություն

Երկու տարեկան մեջ երկրորդ անգամ ընկալով Սիդնիի ԲԲԸՄիությունն մասնաճիղը զիս հրավիրեց Աստուխյան: Երկու անգամուհան համար ալ զեկոյցով հանդէս մղեց Է զայի. առաջինը՝ Մեծ եղեռնի 89-ամեակին ու երկրորդը՝ Էղեռնի 90-ամեակին առիթով:

Այս առիթները մասնաճիղը եղան Նիւ Սաութ Ուելսիի համալսարանի տրաիին մէջ Սիդնիի հայ բազմութեան մը խոստումնաւ մեկտեղումին:

Անուուս, ինծի տրաիին հրաւերը մէկ զեկոյցի համար չէր. կանուխտն համաձայնած էին դասախօսութիւններու Եարիի մը համար միւս ունենալով Միսիպար Գերազին, Սիմոն Սիմոնեանը, Գամո Սահեանը, Տըրքան Սալիլ Տըրքանի «Մարգարէն», Երիտ Չարեմը, սփիտի մէջ հայ երիտասարդին վրայ հայրենիքին հեռու աղբւլու մարազային ազդեցութիւնը, Սփիտի մէջ խառն ամուսնութիւններն յառաջագան թագնաղները եւ այլ միւսեր, որոնց հետեւեցան իմ այլ ելոյթները Սիդնիի ու Մելբուրնի մէջ հայկական բոլոր կազմակերպութիւններու եւ յարաւոնակութիւններու փոխ ու մեծ տրաիներուն ու դորոցներուն մէջ:

Աստուխյան, որ երկիր մը չէ, այլ աշխարհամաս մը, եւ որ ունի Եւրոպայի տարածութիւնը զլող-անցնող հողամաս, այսօր ունի 45.000ի հասնող հայութիւն մը, որ մղեց Է ըսել կարող թանկի կեանքով մը ելելով երկրի օրէնքներէն:

Յոն առաջին հաստատող հայերը եկած են Ճայրագոյն Արեւելի երկրներէն ու կղզիներէն, ոմամ փախչելով ճափոնի ներխուժումէն դէրի Չինաստան, որ կը զուգարի 1937 թուականին:

Անի կանուխտն եկողները կը զուգարի ոսկի որոնողներու աշխարհ, զոր կազմակերպած էին Անգլիայէն, Իրանիցէն Աստուխյան խումուր զաղթականներ, որոնց հետեւած էին նաեւ Եւրոպայի այլ երկրներէն ոսկիի զանծերէն Ելացած անհասներ, որոնց մէջ զանաւորն են նաեւ մի Բանի հայեր:

Այստեամբ մը կրնամ ըսել, թէ Աստուխյոյ մէջ հաստատող առաջին հայերը այս երկիրը հասած են անցելով դարի Բանական թուականներէն: Հայոց թիւը այս երկիր մէջ անելուց Է Համաշխարհային Բ. մասերազմէն ետ ու բազմադասկրած Մեծատր Արեւելի անկալուն այն վիճակէն մանաւանդ, որ տեղծուցաւ Լիբանանի մէջ հոն տեղ 16 տարիներու ներքին զինեալ կռիւներու տեղած խումուրէն:

Աստուխյան, ինչպէս Ամերիկացիները, այն երկիրներէն է, որ ունեցած է աշխարհէն կտրած կիսավայրերի նախաբնիկներ, որոնք անելի Բան 50.000 տարիներ առաջ զաղթած են Ճայրագոյն Արեւելի երկրներէն ու կղզիներէն ու վարած թափառաւորիկ կեանք մը:

Աստուխյան յայտնաբերողը կոչուած է Բեիթըն Բոս անգլիացին:

Անոր այս ցամաքամասը հասնելէն առաջ ուրի Եւրոպացիներ եւ հասած են այս ամալի երկիրը, բայց անգլիացիներն են առաջինը, որ այս ցամաքամասը զուսած ու վերածած են աւտրալարի, որ տակալի սանջամներու ենթակած են թէ անգլիական հաստակաղծութեան անուսզանող տարերը, թէ ցամաքամասին նախաբնիկները:

Նախաբնիկները անգլիական ժողովրդեան կողմէ ենթարկուած են զանգուածային ջարդերու, այն ասիճամ՝ որ կը կարծուր, թէ անոնք լիւս բնաջնջուած են:

Սակայն այսօր, երկի տարաղեալ նախաբնիկները, որոնք զոյնով եւ կը տարբերն ուրեկներէն, անոնց մէջ կը վայելեն հաստար Բաղաղահական իրաւունքներ, կուսամին, համալսարան կը յաճախեն, ունին դասախօսութեան:

Երկրին ամբողջ ազգաբնակչութիւնը կը հասնի Բան միլիոնի, որոնց մէջ նախաբնիկները 300.000-ի մօտ թիւ մը կը կազմեն:

Այսօր, Աստուխյան երկի աւտրալարը չէ: Ճարգացած է: Ունի համալսարաններ, օմբոս, թատրոն, բարձր ճարտարաւոսն ու կը ժողովարի զարգացած երկիրներու Եարիին:

Եւ Բան, ինչպէս ամէն հայ զաղրութի մէջ, այս ցամաքամասին վրայ աղող հայերը իրենց հետ տարած են բոլոր այն գործունէութեան ձեւերն ու կերպերը զոր տարածուած էին իրենց աղաւթն նախկին երկիրներէն:

Հայերը առաւելաղա կերպրուցած են Նիւ Սաութ Ուելս նահանգի Սիդնի Բաղաղին մէջ, որ Բաղաղականի ափին, այսինքն երկրի արեւելեան ափին արագօրէն բարգաւաճող եւ զեղազմալ բնական տեսարաններով օժտուած բնակավայր մըն է:

Այստեղ հայոց թիւը կանցնի 30.000ը: Երկրորդ բազմամարդ Բաղաղը՝ հայկական ներկայութեան իմաստով, Մելբուրն է, ու կարողն 5-6 հազար հայեր:

Տարածակ մը հայ ընտանիներ կարողն մայրաղաղ Բանբերիայի եւ Բաղաղակ մը ընտանի ցամաքամասի Ճայրագոյն արեւմուտի կտուցին թառած Փըրք Բաղաղին մէջ:

Այլ վայրերու մէջ հասնուցն անհասներ կան, ինչպէս ուր հազար բնակիչ ունեցող Նաւամա Բանին մէջ, ու կարողն երեք հայեր՝ անուսիններ Կարոյի եւ Օսան Գեիմեաններն ու հայ երիտասարդ մը: Կարողնը մատուական մարդ է, արդէն երկու տղազրեալ զիրերու հեղինակ է: Յոլ զիր մը տղազրութեան յանձնած: Հայը ուր ալ զացած է Ս. Մետրողը տարած է իրեն հետ: Ահա թէ ինչու այս զարմանալի Կարողնը ամէն օր տեղան կը ըսի Անտանեանի, Մալխասեանի, Թոմանեանի եւ ի զարմանս մեզի՝ Հոսանք Մաթետեսանի հետ, որուն նամակազրութիւնը ժաիած է:

Այս զաղրութի մէջ մեր դասական կուսակցութիւններու կողմին գործունէութիւն կը ծաւալէ Գ. Բ. Ը. Միութիւնը, որ ունի իր տեխական կոկիկ ակումբը եւ զոյգ վարժարաններ, որոնցմէ առաջինը ունի ամէնօրեայ բնոյթ, իսկ երկրորդը՝ միօրեայ:

Համազգային հայ մշակութային միութիւնը նոյնպէս ունի իր ամէնօրեայ եւ միօրեայ վարժարանը ընդարձակ հողատարածքի մը վրայ, կոկիկ Եւրոպայի եւ թիւով անելի բազմամարդ Բան առաջինները:

Իրենց ուրոյն՝ Թոմանեան միօրեայ վարժարանը կը ժաիեն իրանահայերը, ուր դաստան-դութիւնը կը ընթանայ արեւելեանայերէնով: Կոկիկ դորոց մըն է: Յամախողներուն թիւը կանցնի 120-ը:

Այս դորոցին մէջ կը ժաւտուակարեն 17 ուսուցիչ-ուսուցչուսիներ: Անոնք բոլորը նուիրումով կ'աշխատեն:

Ամենէն բազմամարդ դորոցը Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ վարժարանն է, որուն տղատարկուները նուիրումով փարած են իրենց գործին: Դորոցին վարիչները կաթողիկէ հայրեր են, բայց իրենց այս վարժարանը չեն կոչեր հայ կաթողիկէ վարժարան. մեր դորոցը համահայկական է կընեն:

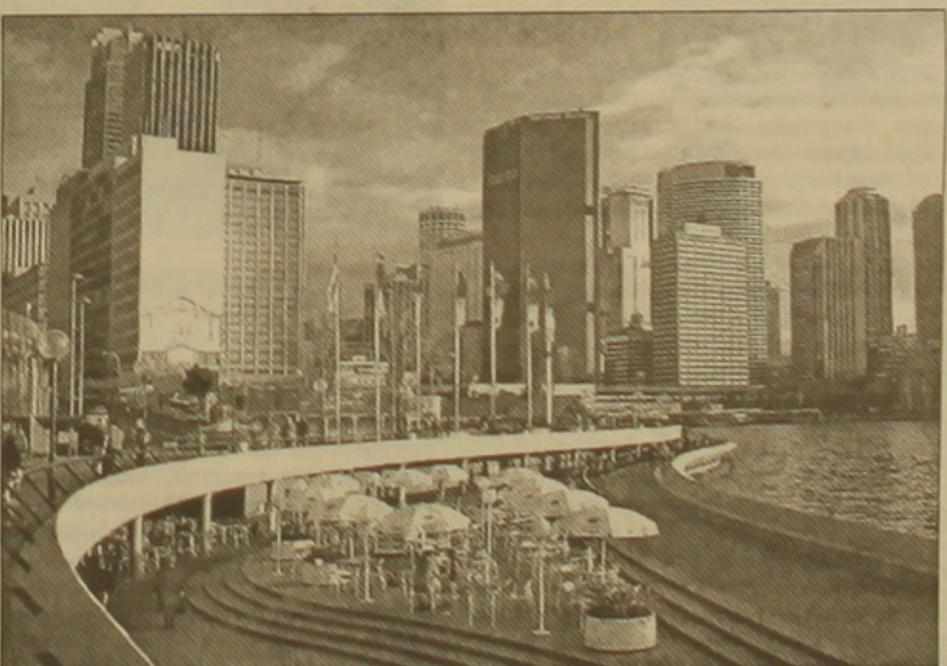
Վերջերս անոնք կազմակերպեցին հաստար մը, ուր հրաւիրած էր նաեւ Աստուխյոյ Սուրիոյ դէպուանը, ուր տարաիայութեան զովը ըրաւ: Այս երեք եկեղեցիներու կազմակերպած հաստարներուն երկիցս հրաւիրուցայ ըսելու խօսքս, ուր ծանոցայ մեր լեզուն ժաիելու կարտուրագոյն հարցին վրայ:

Անելցնեմ, որ ժետութիւնը հայոց համար տարած է աղիոսում, ուրկէ մեր մայրենի լեզուով կը սփռուին լուսեր ու երգեր:

Բաղիոսում ունին Հայ Առաւելական եկեղեցին, Համազգայինը, Գ. Բ. Ը. Միութիւնը: Այլ

Երկու ամիս Աստուխյոյ մէջ

Թ. Թորանյանը Աղան արք. Բաղիոզյանի հետ:

Այս բոլորը՝ Սիդնիի մէջ: Մելբուրնի մէջ անելի Բան Բաղաղին կը վեր կը գործէ միօրեայ Ալիմեան վարժարանը, որուն տնօրէնութիւնը ամէնօր կը վարէ մեր մեզոցներանցի դասընկերուսի Սիւրաբիին:

Համազգայինը նոյնպէս այս Բաղաղին մէջ ունի իր դորոցը:

Իմ յիշած բոլոր վարժարաններուն մէջ ինծի տրած երկիցս աղիք, որոյնցի խօսքս ուրդն հայ աշակերտութեան:

Մեր երեք յարանուսնութիւնները Սիդնիի մէջ ունին իրենց եկեղեցիները:

Հայ Առաւելական եկեղեցիները կը զխաւրէ Աղան արք. Դաիլոզյանը, որ Սիդնիի մէջ է հասնի Մելբուրն, մեր ալ մինչեւ Փըրք ու յակարաղս Նոր Տելանդա, հասնելու համար իր հօսի կարիներուն:

Բարեբախտաբար հոս կը տիրէ «հայ եկեղեցին մէկ է» սկզբունքը:

Հայ անտարաակամները կը ժաիեն իրենց հայազբէք եկեղեցին, հովու ունենալով Վեր. Եւրոպայական, որ լրջախոս ու զարգացած եկեղեցական մըն է:

Հայ կաթողիկէները կը հովուէ Սոսանեան վարաղաղեց, որ հասնականի Բաղաղներ կը կարողայ իր հօսին երեք լեզուներով՝ հայերէն, արաբերէն եւ անգլերէն: Հայ կաթողիկէներ ունին իրենց եկեղեցին, ակումբը նաեւ, ու կը հաստակունան ամէն կիրակի:

բոլոր կայաններն երկիցս աղիք տրեցաւ ինծի ելոյթներ ունենալու եւ խօսելու յակարաղս Մեծատր Արեւելի մէջ կայի հաստարած մեր զաղրութեան ցուցաբերած գործունէութեան մասին:

Ինչպէս ամէն զաղրութի, նոյնպէս Աստուխյոյ մէջ հայը ունի տարեցներու տուն: Յուզիչ էր այն ելոյթին այլ հաստարութիւն, ուր կարելի է հանդիմիլ աշխարհի բազում երկիրներէ եկած ծերունիներու, որոնց կը տրուի կարելի խնամք:

Հայկական ակումբները չեն մոռցած ժաիել մարզական խումբեր եւ սկաւալական կազմ:

Գ. Բ. Ը. Միութեան եւ Համազգայինի խումբերու կողմին տղատարիկներ Սիդնիի ու Մելբուրնի մէջ կը ժաիեն իրենց բակտերիոյ խումբերը:

Այս տարի, 2005-ի Յունիսի սկիզբները, անոնք հանդէս եկան միասնական մրցումներով: Կերեի զաղրութի մէջ միասնականութիւնը ժաիել տարածուած մարզական խումբերը:

Այս երկիր մէջ չկարծել թէ միտում չկայ ժետական ժաւտումները դէրի:

Երկիրն փոխանակութիւններուն հարցերով բարձրագոյն ժաւտում կը վարէ Մելբուրնի Գրքեաւարանը, որ հաճընցի ծնողներու զաակ է եւ մօտեն կար կը ժաիել հայկական բոլոր կազմակերպութիւններուն հետ անխօր, միասնականութեան տեղծման օրինակ դառնալով:

Նիւ Սաութ Ուելսի խորհրդարանի սիրած երեսփոխանուսի Է Վաշիս Դերեմիզեանը, ուր կը վայելէ զօրակցութիւնը տեղոյն բնակչութեան:

Չէ մոռցուած մամուլը: Հայ Առաւելական եկեղեցին կը ժաիել ամսաթերթ: Հայ անտարաւականներն ու կաթողիկէները ունին իրենց թերթիկները:

Համազգայինը կը հոստարակէ «Ամենիա» Եարաթաթերթը:

Գ. Բ. Ը. Միութիւնը ունի ամսագիր՝ «Միութիւն»ը: Իրանահայերը՝ «Գարուն» ամսագիրը:

Պոլսահայերի «Յայ քերթ» ինստիտուտը նախաձեռնեց միջազգային մրցույթի կազմակերպումը՝ նպատակ ունենալով ընդլայնել և սերտացնել հայաստանի և արևմտահայկա- նյան հայության միջև առկա հարաբերակցությունը։

Մրցույթի նպատակն է օգնել հայ երիտասարդներին արտահայտելու իրենց տեսլականը հայաստանի և հայության մասին։

Մրցույթի շրջանակներում կազմակերպվելու է համազգային մրցույթ՝ «Մեր քաղաքը»-ում, որի նպատակն է հայ երիտասարդներին արտահայտելու իրենց տեսլականը հայաստանի և հայության մասին։

«Ադրբեջանի դասարկումն ավելի լուրջ խնդիր է, քան Ղարաբաղը»

Գրում է թուրքական թերթը և ակադեմիկոս Կարաբաշ Կարաբաշը

Բեջանի դասարկումն ավելի լուրջ խնդիր է, քան Ղարաբաղը՝ խորագրով հոդվածը։ Թեև որդեգրվել է թուրքական «Սօք» թերթը՝ հրատարակված հոդվածի 31-ին Աստանայում, բայց հոդվածագրի անունը մոռացված է սրվել։

Մինչդեռ հոդվածագիրը Ղարաբաղյան հիմնահարցին ցույց է տալիս թուրքական իրավաբանական համար միանգամայն անսովոր մոտեցում, Հայաստանի դասարկման համաձայն թերթի բացակայություններին դասարկման միաժամանակ արժանի դասարկում է տալիս նաև հայկական այն երջանակներին, որոնք ուղծացնում են երկրից արագազորած հայերի ի վեր։

Մայիսի 15-17-ը Եվրոմիության վարձավան զագաթաժողովում երկու երկրների նախագահները հանդիպումները բարձրագույն ծառայությունները հրահանգ սկզբին իրենց արագործ- նախարարներին։ Ղարաբաղյան հիմնահարցի կարգավորման գծով Ադրբեջանի նախագահի հասույթը երկայացուցիչ Արագ Ազիզովը հայտարարեց. «Համաձայնությունը կարող է ձեռք բերվել օգոստոսին»։ Օգոստոսի 23-24-ին՝ Կազանում նախագահները հանդիպումից առաջ Մոսկվայում հանդիպեցին երկու արագործնախարարները։ Ինչ- տես միջոցներ են ստեղծվել։

Այս ամենն առանձնակի նշանակություն է հաղորդում «Սօք» թերթի վերոհիշյալ հոդվածին, որն առանց կրճատման ներկայացնում են ընթերցողի ուշադրությանը։

1994 թ. մայիսին Բիբեկյան հրատարակեց ստորագրված։ Դրանով ստեղծվեց անորոշ վիճակ։ Հայտնի էր՝ Ադրբեջանը համաձայն էր, դասարկում կրեց, թե՛ հարթեց։

Կարճ ասած, կարգավորման գործընթացն անխափան բարձրագույն ծառայություններ է ստեղծում։ Սակայն որեւէ արդյունք էլ արձանագրվել։ Հայաստանն այդ հարցում ավելի հզոր երեսուց։ Ռուսաստանը միջոց Հայաստանին թիկունք կանգնեց։ Հիմա անդադարեց անց քուստ խնդիրին։ Անընդմեջ գրում-ընթացում են, թե Հայաստանում ընդամենը 2 միլիոն մարդ է մնացել։ Մինչդեռ մեղադր երկրորդ երես էլ ունի։ Դասարկվում է նաև Ադրբեջանը։ 1993 թ.-ից մինչ այսօր 3 միլիոն մարդ այնտեղից Ռուսաստան է գաղթել։ Նույնիսկ Եվրոպայում ադրբեջանցի փախսականներն իրենց թվով գերազանցում են մնացած բոլոր երկրների փախսականներին։ Այս երկուսն ավելի քան 2 հազար ադրբեջանցի կա։ Եվրոպական երկրներում փախսականների կարգավիճակով բնակվում են 200 հազար ադրբեջանցիներ։ Նրանցից եւս 200 հազարը Թուրքիայում են, 300 հազարը՝ Ռուսիայում, իսկ 100 հազարը՝ Իրանում։

Սա ամենն առանձնակի նշանակություն է հաղորդում «Սօք» թերթի վերոհիշյալ հոդվածին, որն առանց կրճատման ներկայացնում են ընթերցողի ուշադրությանը։

1994 թ. մայիսին Բիբեկյան հրատարակեց ստորագրված։ Դրանով ստեղծվեց անորոշ վիճակ։ Հայտնի էր՝ Ադրբեջանը համաձայն էր, դասարկում կրեց, թե՛ հարթեց։

Մայիսի 15-17-ը Եվրոմիության վարձավան զագաթաժողովում երկու երկրների նախագահները հանդիպումները բարձրագույն ծառայությունները հրահանգ սկզբին իրենց արագործ- նախարարներին։ Ղարաբաղյան հիմնահարցի կարգավորման գծով Ադրբեջանի նախագահի հասույթը երկայացուցիչ Արագ Ազիզովը հայտարարեց. «Համաձայնությունը կարող է ձեռք բերվել օգոստոսին»։ Օգոստոսի 23-24-ին՝ Կազանում նախագահները հանդիպումից առաջ Մոսկվայում հանդիպեցին երկու արագործնախարարները։ Ինչ- տես միջոցներ են ստեղծվել։

ԶԺՏ-ն տնտես է, թե առաջինը միջուկային գեներ չի գործադրի

Չին իրավասուսույանը հակասակն է պնդում

ՉԺՏ իշխանությունները դասարկում են հայաստանի և հայության միջև առկա հարաբերակցությունը։

ՉԺՏ իշխանությունները հայաստանի և հայության միջև առկա հարաբերակցությունը։

ՉԺՏ իշխանությունները հայաստանի և հայության միջև առկա հարաբերակցությունը։

Եվրոմիությունն ուժեղացնում է ճնշումը Թուրքիայի վրա

Ուլսի Նյուդոնս ֆաղաբում ԵՄ 25 ղեկավարները արագործնա- խարարների հանդիպման ժամանակ որոշվել է ընդհանուր հայաստանը ընդունել, որն ԱՄԿ- ռային հորդորում է Եվրոմիո- թյանն անդամակցելու բանակ- թյունների քաղաքականում «կարգավորել» իր հարաբերու- թյունները Կիպրոսի հետ։ Ֆրան- ստրեսը նույն է, որ Եվրոպայում որոշ ղեկավարները, մասնակ- ռադես Գերմանիայի նախաձեռ- նությամբ ԵՄ արագործնախարար- ները «ափսոսանք» են արհայ- թել, որ ԱՄԿ- ռան հրաժարվում է ճանաչել Կիպրոսի Համադասու- թյունը։ Թեև Թուրքիան փաստ- ըն կատարել է ավելի վաղ իր

սանձանք դասարկությունները (օրենսդրության բարեփոխում է ԵՄ նոր անդամների վրա մա- տային ազատ առևտրի դայան- ների արհայնում), Կիպրոսի ար- ղործնախարար Գերդի Յակովուն հանդիպման ժամանակ «սադ- ռիչ» անվանեց կիպրական նավե- ռին թուրքական նավահանգիս- ներ չթողնելու Թուրքիայի հայա- ռարությունը՝ ավելացնելով, որ Եվրոմիությունը դասարկում է հա- մադաստիան ձեռով արձագան- թել։ Թուրքիայի հետ անդամակցու- թյան բանակցություններ սկսե- լուն դեռ են արհայթյվել Կիպրո- սը, Ավստրիան, Ֆրանսիան և Գե- լանդիան։

Այաթոլլա Խամենեին ուխտա- գնացների ողբերգության համար մեղադրում է ԱՄՆ-ին

Օգոստոսի 31-ին Բաղդադում իրականացնողները վե- ռածվել էր կատարել ողբերգու- թյան։ Զադաֆի կամուրջներից մեկի վրա ուխտագնացների մեջ մահա- դարտ ահաբեկչի գոյության մասին ստորագրված խումարի դասարկում էր դարձել, և հրժեցողի հետևանքով հայտարարվող ուխտագնացներ զոհ- վել էին։ Վերջին սվայներով՝ զոհ- վածների թիվը հասել է 953-ի։

Սա ամենն առանձնակի նշանակություն է հաղորդում «Սօք» թերթի վերոհիշյալ հոդվածին, որն առանց կրճատման ներկայացնում են ընթերցողի ուշադրությանը։

ԲԵՅՐՈՒԹ

Լիբանանցի 4 գեներալներ մեղադրվում են Հարիրիի ստանության մեջ

Լիբանանի դասարկությունը երկրի հասույթ ծառայությունների 4 նախկին ղեկավարների մեղադ- ռաններ է ներկայացրել նախկին վարչապետ Ռաֆիկ Հարիրիի ստա- նության կադրակցությամբ։ «Ռոյ- թեր» գործակալությունը նույն է, որ մեղադրանքներ են ներկայացվել Լիբանանի ընդհանուր անվան- գության ծառայության նախկին ղեկավար Ռեմոն Ազարին, ոսի- կանության նախկին գլխավոր կո- միսար Ալի ալ Հաջին և Լիբանա- նի համադասական գլխավորի ղեկավար Մուսաֆա Համդանին։

ՉԺՏ իշխանությունները հայաստանի և հայության միջև առկա հարաբերակցությունը։

GOLDEN APRICOT
2 INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
JULY 12-17
YEREVAN 2005

ՎԱՎԵՐԱԳՐԱԿԱՆ ԿԻՆՈ. ԱՇԽԱՐՀ՝ ԱՌԱՆՑ ՍԱՏՄԱՆՆԵՐԻ

Երկրորդ մաս

Ամեն մի ճանադարհորդություն, ի վերջո, մարդու համար վերադարձ է դեռի ինքն իրեն: Ճանադարհից չեն հոգնել մինչ օրս ոչ ռեժիսորները, ոչ հանդիսատեսը: Կինեմասոգրաֆի՝ ցարժուճ գրանցող, ուղղակիորեն դասերի արվեստի համար դա սեղծագործական ամենահարմար, ունիվերսալ եղանակներից մեկն է՝ կինոյի ծննդյան օրվանից սկսած:

«Ոսկե ծիրան» փառասոցի մրցութային ծրագրում ընդգրկված «Լուսանկարների փառափառ» (ռեժիսոր՝ Նիկոլայ Զախի) փաստագրական նյութից է, սակայն՝ դրոշմի մի ճանադարհորդություն հեփաթային ճնշված միջոցով: Ֆիլմը լուսանկարչական արտադրության մասնություն կարող է թվալ առաջին հայացքից, այնինչ դիտելով, համոզվում են, որ հերոսները լուսանկարողներից ել լուսանկարչության մասին բացի, հենց լուսանկարներն են՝ բազմադեմ ու բազմառոտ: Այստեղ են ել անցյալը, ել ներկայիս: Ֆիլմի հեղինակին հաջողվել է լուսանկարչության գործողության միջոցով խոսել իր հայրենիքի՝ այդ բազմաբեր երկրի կենցաղի մասին նաեւ: «Լուսանկարների փառափառ» ասածը սահմաններ չձանաչող յուրօրինակ մի աշխարհ է՝ «անուրբների գործարան», որտեղ իրագործվում են մարդկանց ցանկությունները: Պատահում է և՛ աղջիկը սիրում են միմյանց. ծնողները դեմ են այդ միությանը, ել նրանք թափում լուսանկարում են, այսինքն՝ հաստատում, հավերժագրում են իրենց միությունը՝ լուսանկարների փառափառ: Կամ՝ մահմեղական կրոնը թույլ չի տալիս մարդու դեմ դասերի, բայց մյուս կողմից, բնական է, որ մայրը ցանկանում է իր երեխաների լուսանկարներն ունենալ, դրանց օգուտը մեծ է հենց նրանց, սակայն, թե ինչպես են նրանք մեծանում, փոխվում ել այլն: Այդպիսով, ինքն՝ «լուսանկարների փառափառ» իրականում գոյություն չունի, կազմավորվում, գոյանում է հենց եկրանային տարածության մեջ, հավերժում է նուրբ ճաշակով դասերի կարողությունը, երբեմն՝ հակադասությունների հերթադարձությունը, ամեն ոչ ճնշվածության, ինչպես հայտնի է, գուցե, ցայսօր ծայրահեղությունների երկր է:

Իսկ ռուսական «Կանոններ» (ռեժիսոր՝ Իլյանա Սեդնկովա-

կու) ֆիլմը ահազանգում է փառափառ դեռի հեծանումով մարդկային կարողի փայլուն մասին: Ժամանակին, գեթ վրայով անցնող մի հին կամուրջ կարող է ռուսական ել ուկրաինական երկու փոփոխ փառափառ համաժամանակյալից դասերից մասնությունը ավել է, ել արդ երեք տարի է, ինչ հիմնովին վերակառուցվել է Եվրոպայի միջոցներով, սակայն ի՞նչ օգուտ, որ այդ կամուրջ ոչ ոք չի համարձակվում օգտվել: Դա կարող է այն բանի հետ, որ Եվրոպայից անդամագրվելու երկրորդ փուլում Ռուսիայի ընդգրկված է, իսկ Ուկրաինան՝ ոչ: Այսօր այդքան խոսվում է Եվրոպայի սահմանների ընդլայնման մասին, այնինչ, անհասկանալի կամ հասկանալի դասերից, կամայից տարբեր կողմերում արդող հարազատներն ու ընկերները գերադասում են մի ափից մյուսը գոռալով հաղորդակցվել...

Նամստոհմակ մի այլ փաստ. սեր-արթնակալ մասերով ափսոսանքից չուր տարի անց 40 հազար սերերից այդտեղ մնացած վերջին 100-ը դեռ չեն համարձակվում վերադառնալ իրենց տները՝ մնալով մի Եվրոպայի, որն ինչ-որ տեղ մավաթկության ենթարկված «Տիստիկ» է հիեցնում: Սեր ռեժիսոր Բորիս Միսինի փառափառ հեգնանով ել մտալ իմաստով համեմատված «Ունիվերսալ» ֆիլմում փոփոխ յուրօրինակ փոփոխությունը: Այդ մարդկանցից ոչ մեկի մեջ չի անցնում նեյլ ամանոր...

Վրացական «Մեդալ» (ռեժիսոր՝ Դաթ Ջանեյիճե) ֆիլմում դասերից ել բազմազգ ել բազմակրոն թրքիստիկ հնագույն կենտրոն՝ Մեդան հրադարձը, որ հնում առեւտրական իսկական եռուզեռ է եղել, կարելի է ասել՝ այստեղ հանդիպում են արեւելյան ու արեւմտյան: Զադաի այս հին թաղամասում ավագ սերնդի մարդիկ դեռ հղափայլում են իրենց փառափառ ել խոսել նաեւ իրենց հարեւանների ու ընկերների լեզուներով, թե ինչ մասնություն հին սղասով, դասերում դասերից մեկն, որ միայն իրենք են հիշում: Ձերն, խայտաբղետ մի խճանկար, որ արթնացնում է ինչ ու բարի ժամանակների մթնո-

լորձը, որը սակայն կամաց-կամաց անհետանում է թիֆլիսի բնակիչների հին սերնդի հետ միասին:

«Դարի հասակակիցները» (ռեժիսոր՝ Էլոնա Տրայկովա) բուլղարական ֆիլմում հեղինակը ներկայացրել է 100-ամյա իր հայրենակիցներին, որոնց ճակատագրերն արագորում են երկրի դասերից, ընդգրկում բազում փառափառ աղետներով ուղեկցված 20-րդ դարը. թե Ֆաշիզմի, ել թե կոմունիզմի բերած չարիքը: Արդեն անցյալի գիրկն անցած դասերից կենդանի վկա հանդիսացող այս մարդկանց կենդանի արարումն անթիվ հիշողություններ են Եվրոպայում արթնել՝ ել ոչ միայն դասերն ու ժամանակները: Նրանք դեռ չեն կորցրել իրենց կյանքի եղանակը, սիրված եղբեր ժողովրդից զերիվ կենդանի ընդունակությունը. «Դա կյանքն է», - ասում է ֆիլմի հերոսներից մեկը: Կինեմալար դասերից արագորական հեծնազգ մի ճանադարհություն է ժամանակի միջոցով:

Բուլղարական մի ուրիշ ֆիլմ՝ «Ունիվերսալ» (ռեժիսոր՝ Ադել Պետա), նույնպես յուրօրինակ ճանադարհորդություն է: Նույն երգը երգում են բուլղարացիներ, հույներ, մակեդոնացիներ, թուրքեր ել էլի ուլ ասես: Ամեն մեկն այն յուրովի է կատարում, ել ամեն մեկը համոզված է, որ դա իր ժողովրդի, իր նախնիների երգն է: Ֆիլմի հեղինակները գնում են երգի հետքերով, նրանց ուղեորության հետագիծը ֆիլմում ժամանակ առ ժամանակ նեյլում է փառափառ վրա. այն սկիզբ է առնում Բալկաններից ել տարածվում... Մի երկրից մյուսը թեառող երգը, անստեղծվող բոլոր տեսակի սահմանները, դասերում է տարբեր երգեր, կրոնական ել մշակութային տարբեր դասերից արագորական միջոց հարթություններ արագորական միջոց: Դասերում լինելով երգի ծագումը դասերից մի ֆիլմ իրականում Եվրոպայի կարեւոր հարց է արեւածում: մի երգ, որ գրեթե բոլորն են կատարում երկրի ուղեորակի սկայական մի տարածաշրջանում, հարազատացնում, միավորում է նրանց, թե՛ անստեղծություններում, հեծնացնում միմյանցից...

Այս ֆիլմի մասին խոսելով, չեմ կարող լուսարկան մասնել հետաքրքարձ մի դրվագ, որ տեղի ունեցավ անցած տարի, առաջին «Ոսկե ծիրանի» փառափառ մայրուհին:

«Ունիվերսալ»-ի մասին

Այդ օրը փառասոցի ափսոսանքով, ժողովրդի անդամների ել հյուրերի հետ միասին ուղեորակը «Նորավանդ»: Ծարաւարթական բացառիկ այդ կառուցված մանրամասն հիանալուց հետո հանգրվանեցիմ գեթ ափսոսանք... Ինչպես ասում են, երբ կենցաղը անցնում է փառափառ, մեղ հետ սեղանի շուրջ նստած տեղի բնակիչներից մեկը Եվրոպայի ցայտաղբյուրից փառասոցի մի երգ երգեց: Ի դարձումս բոլորի, նրան սկսեց ծայրանակցել Գուրու Քերուլան, այդ, այդ, այն հայտնի Եվրոպայի ռեժիսորը՝ «Բերդանի ճայնը» ել «Ինգմար Բերդան» ինքնուրույն ֆիլմերի հեղինակը, որ մի ամի տարի Եվրոպայի կինոփառասոցի մրցութում: Պարզվեց, որ իր հայրենիքում էլ գիտեն այդ երգը... Դյուսայից մի երկիր՝ Եվրոպա, նրանից այսօր հեռու ել արեւելյան մոտիկ թվացող Գայասան...

«Ունիվերսալ»-ի մասին

ու փառասոցից մեկը վրա: Մի քան հաստատ էր. երգն էլ ավելի միավորեց բոլորիս: Ել ո՞վ գիտի, գուցե հենց այդ դասերի սղանակովրել «Ոսկե ծիրան» երկրորդ միջազգային փառասոցի նախաբանը՝ «Գայասանը փառափառությունների ել մշակութային խայնություն»:

ՄԵՐԱՌՈՒՅՑ ԳՈՒՍՏԱՅՈՒՆ

Ամեն դիտել

- ✓ 5 սեպտեմբերի, 18.00 ՀՀ
 - ✓ 6 սեպտեմբերի, 11.10, 18.00
 - ✓ 7 սեպտեմբերի, 11.10
 - ✓ 8 սեպտեմբերի, 18.00
 - ✓ 9 սեպտեմբերի, 11.10, 18.00
- «Կարմիր ել սեր»՝ Ռեժիսոր՝ Ժան-Պոլ Բեռնար. Դերերում. Կլոդ Բուսի, Սթյուարտ, Կարոլ Բուսի, ժյուլիթ Գոդրե, Կլոդ Ռիչ, Կլոդին Օժե: Ֆրանսիա, 1997:
- Գեղընկ ժյուլիթն Սորելը՝ Սեդնայի դասական վերին հերոսը, կանանց Եվրոպայի մագնուս է սոցիալական սանդղակով ել կանանց դասերից մեկն էլ՝ մասնական կրեանման:
- ✓ 5 սեպտեմբերի, 23.00 Հողակար
- «Մահը Գոլիվուդում»՝ Ռեժիսոր՝ Փիթեր Բրոդաունովիչ: Դերերում. Երուարդ Գեյնան, Զիլբերտ Դանսո, Էդի Իզարո, Զերի Էլվիս, Ջենիֆեր Ռիլի: ԱՄՆ, 2002:
- Ֆիլմի փաստական հենքն է դարձել Գոլիվուդի ոսկեդարի նախնական դեմներից մեկի՝ Ռոմաս Ինսի խորհրդավոր սղանության մասնությունը:

- ✓ 5 սեպտեմբերի, 23.20 Культура
- «Իմ ընկեր Իվան Լաբիչը»՝ Ռեժիսոր՝ Ալեքսեյ Գեյնան: Դերերում. Անդրեյ Բոլշևի, Նինա Ռուսլանովա, Անդրեյ Միտոնով, Ալեքսեյ Ժարկով: ՌՍԳՄ, 1984:
- Դեռավոր փառափառ փրական հետախուզության ժամը՝ ազնիվ մի մարդ, առանց ավելորդ խոսքերի՝ զբաղված է գործով:
- ✓ 5 սեպտեմբերի, 23.30 ՀՀ
- «Կոնց լուսը»՝ Ռեժիսոր՝ Կոստա - Գավրա: Դերերում. Իվ Մոնթան, Ռոմի Ենայոն, Ռոմոլո Վալի, Լիյա Կերոլա: Ֆրանսիա - Իտալիա - Գերմանիա, 1979:
- Դեղբայնական դրամա՝ ըստ Ռոմեն Գարիի վեպի, հուսահատության եզրին հայտնված զղանարդու ել կոնց դասափական հանդիման մասին:
- ✓ 5 սեպտեմբերի, 02.45 HTB
- «Ամերիկ կաթիլներ Եվրոպայի ժայռերում»՝ Ռեժիսոր՝ Ֆրանսուա Օզոն: Դերերում. Մայիլ Զիդի, Բեռնար Ժիրոդ, Աննա Ռոման, Լյուդովիկ Սանյե: Ֆրանսիա, 1999:
- Արտատվող սիրտ դասերից մեկն էլ՝ Վենետիկի ֆրանսիական փոստի միջոցով:
- ✓ 6 սեպտեմբերի, 01.30 1-ый канал
- «Ֆրիլա»՝ Ռեժիսոր՝ Զուլի Ռեյնո: Դերերում. Սալա Գալի, Ալֆրեդ Սոլիման, Ալի Զադ, Երուարդ Սորոն: ԱՄՆ, 2002:
- Սեփական նախնական նկարչության ֆրիլա կալոյի կյանքի դրամատիկ ողիսական է:

- ✓ 7 սեպտեմբերի, 22.40 ՀՀ
- «Ռոմեո ել Ջուլիետ»՝ Ռեժիսոր՝ Ֆրանկո Զեֆիրելլի: Դերերում. Լեոնարդ Ուայթհեդ, Օլիվիա Գալի, Մայլ Զոդ, Միլո ՕՇի, Փաթ Դեյվիդ: Իտալիա - Մեծ Բրիտանիա, 1968:
- Շեփարդյան ողբերգության եկրանացումն արժանացել է երկու «Օսկարի»:
- ✓ 7 սեպտեմբերի, 24.00 ՀՀ
- «Դոզլիլ»՝ Ռեժիսոր՝ Լարս Ֆոն Ռիթեր: Դերերում. Նիկոլ Զիլման, Փոլ Բեթանի, Բեթլան Մարսոլո, Բեն Գազարա, Լորեն Բեռլ, Զլոն Սեփիլի, Ջեյմս Զաան: Դանիա - Եվրոպա - Մեծ Բրիտանիա - Ֆրանսիա - Գերմանիա - Դոլանդիա, 2003:
- Ամերիկյան խուլ գավառում հայտնված բարեխիս անխանգությունը՝ Գրեյսը, հետագիծ վերածվում է բոլորին սղասարկող սրկոհու:
- ✓ 8 սեպտեմբերի, 22.40 ՀՀ
- «Պարահանդես»՝ Ռեժիսոր՝ Էստրե Սկոլա: Դերերում. Ժան-Կլոդ Պանոն, Մարսեն Եվան, Ամիսա Պիկկիարինի, Լիլիան Դելվալ, Մոնիկա Սկասիցի: Ֆրանսիա - Իտալիա - Ավստրիա, 1983:
- Բեռլինի կինոփառասոցի մրցանակակիր ֆիլմում ֆրանսիայի կենդանի անցողարձը ներկայացված է զարի ու մեղախաղի արտադասամիջոցներով:
- ✓ 8 սեպտեմբերի, 23.20 Культура
- «Աւուն»՝ Ռեժիսոր՝ Անդրեյ Սմիռնով: Դերերում.

- Դերում. Նասայա Ռուլմանյա, Լեոնիդ Կոլպակին, Նասայա Գուրդարեա, Ալեքսանդր Զասյուչին: ՌՍԳՄ, 1974:
- Նախնական սիրեցյալները տարիներ անց վերսին հանդիպում են:
- ✓ 9 սեպտեմբերի, 00.50 HTB
- «Կանգալոր կարտ»՝ Ռեժիսոր՝ Սթիվեն Ֆրիդ: Դերերում. Ջոն Մալկոլմիչ, Գլեն Զլոուզ, Միշել Փայլթեր, Ռամ Թուրան: ԱՄՆ, 1988:
- Շողերը դը Լակոյի դասական վեպի եկրանացումն է սիրտ ծողակում հասնված լուվիասի մասին:
- ✓ 10 սեպտեմբերի, 23.20 Культура
- «Դոզլիլ»՝ Ռեժիսոր՝ Էլեն Կլիմով: Դերերում. Նիկոլայ Պետրենկո, Անատոլ Ռոմանով, Վելա Լին, Ալիսա Ֆրեյդլիխ: ՌՍԳՄ, 1981:
- Ռուսական կայսրության հոգեվարի ֆոնին գեղարվում է Գրեյսի Ռաստրինսկի դիվային կերպարը:
- ✓ 11 սեպտեմբերի, 02.00 Հանր
- «Ինշն սեարաններ»՝ Ռեժիսոր՝ Կասիմ Բեյա: Դերերում. Անն Պարիյո, Գրեգուար Կոլեն, Ռոման Սեպիլդա: Ֆրանսիա, 2002:
- Էրոսիկ սեարանների նկարահանումը սիրային ֆիլմում սանջալի փորձություն է թե ռեժիսորի, թե դերակատարների համար:

Էլը դասառասեց ԶՈՒՆԸ ԲՈՅԱԶՅՈՒՆԸ

